

นับ 0

‘เรื่องมันมีอยู่ว่า...’

นิ้วของผมที่กำลังจรดลงบนแป้นพิมพ์แม่คีย์บอร์ดประจำตัว ชะงักไปจังหวะหนึ่งเมื่อหูได้ยินเสียงเครื่องยนต์แล่นเข้ามาใกล้ เป็นเพราะบรรยากาศแถบนี้ค่อนข้างจะเงียบเรียบ พอมีเสียงอะไรนิด อะไรหน่อยก็แทบไม่ต้องเงี่ยหูฟังให้เสียเวลา

ผมนั่งอยู่ตรงโต๊ะตัวกลมขาสูงใกล้หน้าต่าง คิ้วกระตุกอย่างช่วยไม่ได้ได้แต่ภาวนาว่าขอให้อีรตคนนั้นมันขับผ่านมาแล้วก็ผ่านไป ตัวเองจะได้รวบรวมสมาธิกลับมาจดแป้นตรงหน้าต่อ แต่ว่า...

ตั้งห้อง

ดูทำวันนี้ผมจะไม่ค่อยมีดวงเท่าไร

ผมเปลี่ยนจากกางฝามีอเป็นกำ กำแล้วแบอยู่อย่างนั้น เงยหัว จนคอพับคอเอนไปด้านหลังแล้วหลับตาด้วยสีหน้าเซ็งสุดขีด ยกมือทั้งสองข้างขึ้นตีแก้มตัวเองดังเพียะ รู้สึกหงุดหงิดจนไม่รู้จะระบายอารมณ์กับอะไร

“พี่จิ้น!”

“...”

“พีจิ้นนน! อยู่บ้านไร่ปะ เปิดประตูให้ผมหน่อยดิ!”

โอย ไอ้เหี้ย

เสียงถอนหายใจดังขึ้นเฮือกใหญ่ ยกมือถอดแว่นก่อนกระโดดลงจากเก้าอี้ที่ไปขอซื้อต่อมาจากในปั๊มเพื่อใช้นั่งให้ระดับพอดีเข้ากับโต๊ะตัวดังกล่าว เดินคุ่ม ๆ ไปปลดล็อกประตูบ้าน ตัวล็อกที่ติดเอาไว้หลายอันถูกปลดออกทีละอัน ตั้งแต่มุมสุดขอบประตูด้านบนลงมาจนถึงลูกบิดประตู ตามด้วยโซ่คล้องเป็นลำดับสุดท้าย

พอบานไม้หนาหนักถูกเปิดออก ผมก็มองเห็นร่างเล็กคอนไปทางซ้ายของคนที่มาก่อความวุ่นวายแต่เข่ายืนอยู่

“ไอ้หีน...”

“พีจิ้น หัวดีดีครับ”

“มาทำไมเนี่ย กูบอกไปแล้วไม่ใช่หรอว่าอาทิตย์นี้ทั้งอาทิตย์อย่าได้โผล่หน้าเงา ๆ ของมึงมา”

คนถูกว่ายิ้มแบนแล่น ยกมือประสาน “โทษทีพี่ แต่มีเรื่องด่วนจริง ๆ”

“ด่วนแค่ไหนก็ไม่ด่วนไปกว่าต้นฉบับกูหรอก มึงเป็นคนบอกเองไม่ใช่รีไรท์ว่าเรื่องนี้ให้เวลาแค่ห้าเดือน กูเพิ่งจะหาข้อมูลเสร็จเมื่อวาน กำลังจะเริ่มพิมพ์มึงก็มาก่อกวนกูแล้ว”

“เฮ้ย! อย่าเพิ่งเรียวกูราดดิครับ ผมมีเรื่องด่วนจะคุยกับพี่จริง ๆ”

“...”

“จริง ๆ นะ สาบาน”

“ถ้าไม่จริงกูจะเอามีดมาแทงมึง”

“เอ่อ คือมันจริง ๆ แต่พี่ต้องดูมูมมองคนประกอบด้วยนะ สำหรับผมมันด่วนอะ”

ผมรู้สึกอยากยกสองนิ้วขึ้นไปจิ้มตาที่กลอกล่อกล่อกไปมาของไอ้รุ่นน้องตรงหน้าซะเหลือเกิน แต่สุดท้ายเพราะรู้ว่าที่มันมาคงไม่พ้น

ธูระเกี่ยวกับต้นฉบับของผม เลยได้แต่หมุนตัวหันหลังกลับเดินนำเข้ามาในบ้าน ได้ยินเสียงมันพุ่งพรวดตามเข้ามาพร้อมปิดประตูถอดรองเท้าอย่างว่องไวเหมือนกลัวผมจะเปลี่ยนใจ

ผมทิ้งตัวนั่งลงบนโซฟา โตะเตี้ยตรงหน้ายังมีบรรดากองหนังสือเอกสารที่เขียนด้วยดินสอบ้างปากกาบ้างและทะเล่เต็มไปหมด บางส่วนถูกขยำถูกฉีกทิ้ง รวมทั้งจานที่เลอะเศษขนมปังและแก้วม็อคเป็นนคราบกาแฟด้วย

มือขยับไปเลื่อนแก้วดังกล่าว

“ไปซงมาให้กูดี ไป”

“ลาเต้เหมือนเดิมนะ” มันว่า ก่อนจะเก็บจานแก้วทั้งหมดบนโตะไปวางไว้ที่ซิงก์ในครัว

ผมมองตามหลังนิดหน่อย ก่อนจะเลื่อนสายตามาเป็นกองของที่ยั้งรกตรงหน้า ทั้งหมดนี้ผมนั่งสูมหัวอยู่กับมันมาเกือบครึ่งค่อนคืน พอเรียบบร้อยแล้วถึงได้หอบร่างขึ้นไปนอนเมื่อสักทีสามกว่า ๆ เห็นจะได้ ตั้งนาฬิกาปลุกตื่นขึ้นมาอีกทีก็ตอนเก้าโมงเช้า ซัดของกินไปนิดหน่อยแล้วเริ่มเปิดคอมพิวเตอร์พิมพ์งาน

งานหลักของผมคือการ ‘เขียนนิยาย’

ใช่ เขียนนิยายเนี่ยแหละ ตั้งแต่จบมาราว ๆ สามสี่ปีก่อนก็เคยเดินร่อนใบสมัครเสนอตัวเองกับบริษัทต่าง ๆ ตามคณะวิชาที่ตัวเองเรียนมาอยู่หรอก แต่ทำไปทำมาก็รู้สึกว่าคุณตัวเองเป็นคนประเภทไม่ชอบโดนกำหนดกะเกณฑ์หรือตีกรอบให้ทำนั่นทำนี่วนลูบเดิม ๆ ไปวัน ๆ สักเท่าไรเลยพยายามหางานอื่นที่คิดว่าเหมาะไปด้วยในตัว

ระยะหลัง ๆ ใ้องานประเภทฟรีแลนซ์ได้รับความนิยมมากขึ้น จะทำเมื่อไหร่ก็ได้ ที่ไหนก็ได้ นอนตอนไหนก็ได้ แค่มียอดไลน์กำหนดไว้ ตอนนั้นผมเลยลองแอบหางานบริษัททำกราฟิกฟรีแลนซ์ดูก่อน

งานไม่น่าเบื่อ แต่ก็ไม่ค่อยอยู่ตัวเท่าไร ลองทำควบสองอย่างไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไม่รู้นึกคิดอะไร หลังจากได้นั่งดูหนังไซไฟเรื่องหนึ่ง

ฆ่าเวลาขณะกินข้าวก็อยากจะสร้างเรื่องขำ ๆ ของตัวเองดูบ้าง

ความจริงผมเป็นคนชอบดูหนังอยู่แล้ว ดูได้ทุกรูปแบบ โดยเฉพาะหนังแนวเอเลี่ยนหรือสัตว์ประหลาดกินคนตั้งแต่ฟอร์มยักษ์ไปจนถึงเกรด B ไม่น่าเชื่อ พอได้เขียนเรื่องแฟนตาซีกึ่งวิทยาศาสตร์ขึ้นมาเรื่องหนึ่งแล้วอัปลงเว็บไซต์ชื่อดัง เรตติ้งมันดีผิดหูผิดตาจนน่าแปลกใจ ทั้งที่อัตราคนอ่านทั่วไปส่วนมากจะชอบนิยายรักหรือคอเมดี้กันซะส่วนใหญ่

จังหวะนั้นแหละที่รู้ตัวว่าการกดนิ้วลงบนแป้นพิมพ์บรรยายตัวหนังสือจากภาพในหัวมันสนุกแล้วก็ผ่อนคลายมากกว่าพีริแลนซ์ หรือนั่งหลังขดหลังแข็งเป็นพนักงานออฟฟิศตั้งแยะ

เพราะฉะนั้นปีที่สองถึงได้หยุดงานทั้งคู่แล้วมาพัวพันกับการเขียนนิยายเต็มตัว...

จริง ๆ พออายุยี่สิบห้ายี่สิบหกอย่างตอนนี้ ย้อนกลับไปช่วงที่ลาออกจากงานแบบไม่คิดหน้าคิดหลังก็นึกว่าตัวเองอยู่ในใจยาวเหยียดเหมือนกัน

ผมแม่งบ้าบิ่นเกินไปแล้ว ถ้าเขียนแล้วไม่ฮอตไปไม่รอดไม่เท่ากับที่ผมได้แห่งอดตายหรือหกรอ แต่สมองอีกฝั่งก็แก้ตัวให้ตัวเองว่า ‘บังเอิญมึงโชคดีนะสิไอ้จิ้น มันไม่ใช่แบบนั้น เพราะนิยายมึงขายได้!’

ผมเลยเขียนนิยายแนวแฟนตาซีสลับกับสยองขวัญตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

ชีวิตก็แฮปปี้ดีขึ้น แต่...แฮปปี้ได้อยู่ได้ราว ๆ สองปี จู่ ๆ เมื่อห้าเดือนก่อนบก.ก็ต่อสายเข้ามาหาแล้วขอคุยด้วยยาวเหยียด ตอนนั้นชักแม่น้ำทั้งห้าอะไรไม่รู้ยึดยาวประมาณว่า อยากให้มาช่วยเขียนต้นฉบับแนวอื่นเพื่อเอาไปออกในงานหนังสือ งานใกล้จะถึงแล้วแต่ยังหาต้นฉบับเข้าตาไปออกไม่ได้ แค่นี้เรื่องเดียวเท่านั้น พี่เชื่อว่าเงินทำได้ หัวหน้าใหญ่ก็อนุมัติมาแล้ว

สรุปสั้น ๆ ได้ใจความว่า...ให้ผมช่วยมาเขียนนิยายแนวบอยเลิฟ

“พีจิน กาแฟได้ละ”

เสียงพร้อมแก้วมัทที่ถูยกมาจ่อตรงหน้าทำให้ผมรู้สึกตัว เอ๋อ มือไปปรับมาแล้วจรดขอบแก้วแนบริมฝีปาก “ขอบใจ”

“โทษที่ที่มากวนเวลาพิมพ์ต้นฉบับนะพี”

“อืม”

“พอดีเรื่องแคสตีงพระนายจากเรื่องวิศวะผัวโหด...”

“...” กาแฟในมือผมเกือบกระฉอกเล็กน้อยจากอาการรับไม่ได้ แต่ก็ขยับนิ้วรูดรอบหูหิ้วใหม่ให้มั่นคง

“นิยายวายเรื่องแรกของพี วิศวะผัวโหดอะ”

“ไอ้สัส กูรู้แล้วว่านิยายกูชื่ออะไร มึงจะพูดซ้ำ ๆ ย้ำ ๆ หาอะไร”

คนฟังหัวเราะ เจตนาชัดเจนเลยว่าตั้งใจจะพูดหยอกล้อให้เพื่อนคลาย แต่ฟังแล้วยิ่งหัวเสียมากกว่า “โทษที ๆ นั่นแหละ เขาเป็นว่าเรื่องแคสตีงพระนายนิยายพีจะรอบแรกเรียบร้อยแล้วนะ”

“...”

หน้าผมยังบึ้งอยู่ เลยไม่ได้ตอบอะไรมันกลับไปนอกจากหน้าบึ้ง ๆ อย่างนี้

วกกลับมาพูดเรื่องการที่ผมถูกบก.ให้ว่านให้เขียนนิยายแนว BL ต่อครู่หนึ่ง...

บรรณาธิการแก้นิ้วผมว่าช่วงนี้นิยายแนวนี้ได้รับความนิยมมาก สำนักพิมพ์ที่ผมสังกัดอยู่ไม่ใช่สำนักพิมพ์เล็ก ๆ ซี้ ๆ เลยมีหมวดสำหรับตีพิมพ์แยกออกไปมากมาย ทั้งแฟนตาซี สยองขวัญ รักโรแมนติก ไลท์โนเวล ไปจนถึงหมวดนิยายแปลจากจีนหรืออังกฤษ เพราะฉะนั้นสำหรับหมวดชายรักชายจะไม่มีก็แปลกแล้ว

แต่...เอาตรง ๆ คือ จะมาเอาอะไรกับผู้ชายธรรมดา ๆ ที่ไม่เคยแม้แต่จะอ่านนิยาย BL อะ

แน่นอนรู้ว่าผมค้านหัวชนฝา ไม่มีทาง และไม่มีวันจะมีทาง
หนักแน่นในคำตอบสุด ๆ แต่ผมมันอ่อนประสบการณ์เองที่คิดว่า
ตัวเองมีสิทธิ์มีเสียงจะปฏิเสธได้ เพราะถึงนิยายผมจะขายออก แต่
สำนักพิมพ์ก็เชื่อว่าจะมีผมคนเดียวที่ไหน ถ้าถูกปฏิเสธต้นฉบับเล่มต่อ ๆ
ไป และส่งที่ไหนก็วัด ผมก็ต้องหันมายอมแพ้ยกรงขาวให้บก. อยู่ดี

ผมเองก็เห็นใจบก. นะ งานหนังสือที่จะถึงพวกเขาตั้งใจจะทำ
เป็นโปรเจกต์ แต่หานักเขียนถูกใจไม่ได้ บก.ใหญ่ชอบการบรรยายของ
ผมเป็นพิเศษ ลองส่งพล็อตมาให้เขียนดู ตามด้วยหนังสือ การ์ตูน ทั้ง
ไทยและเทศมาให้ศึกษาเป็นตั้ง

มัดมือชกชัด ๆ ไม่สิ มัดเท้าเหยียบด้วยซ้ำ

บอกก่อน ผมไม่ได้รังเกียจอะไรกับความสัมพันธ์ของผู้ชายและ
ผู้ชายที่ได้อ่านหรือกนะ มองว่ามันคือเรื่องราวของความรักแบบหนึ่ง
เป็นหนังสืออย่างหนึ่ง ถือเป็นกาเปิดมุมมองใหม่ ๆ ให้แก่นักเขียนที่
ยังไม่เคยอ่านแนวแบบนี้ด้วยซ้ำ เพียงแต่ว่าถ้าจะให้เขียน...ผมก็ไม่ไหว
และคิดว่าตัวเองยังมีมือใหม่เกินไป

แต่ก็นั่นแหละ สุดท้ายผมก็ต้องหยุดพักงานตัวเองเอาไว้แล้วมา
เปิดต้นฉบับ BL ตามคำบก.จนได้ พิมพ์ได้สี่ตอนก็ตั้งชื่อเรื่องเป็นภาษา
อังกฤษकुल ๆ ส่งไปให้ตรวจ แต่ถูกเมลกลับมาว่าให้เปลี่ยนชื่อเป็น
'วิศวะผัวโหด' แทน

ชื่อแม่งไม่ได้เข้ากับความเป็นผมเลยสักนิดเดียว

สุดท้าย...เหลือเชื่อที่นิยายต้นดังจนได้ทำเป็นซีรีส์ ฝ่ายกอง
บก.ดีใจกันมาก รายได้ที่ผมได้รับมากก็เยอะขึ้นด้วย กลายเป็นว่าพอ
นามปากกาของนิยายบอยเลิฟมีชื่อเสียง ผมเลยต้องเขียนต่อไป

“อย่างอนดิพี แก้มพองอีกแล้ว”

“มึงสิแก้มพอง” ผมกั๊ดฟันว่า วางแก้วกาแฟลงกับจานรอง
เสียงดังเป็นพิเศษ “แล้วยังไง แคลสตั้งรอบแรกผ่านแล้วไง”

“คัดเลือกรอบสองเสนอที่ประชุมบก.บอกให้พี่ลองแวะไปดูด้วย”

“ให้เขาจัดการเลย” ผมสวนทันที

“เฮ้ย! ไม่ได้ดิ”

“ทำไมจะไม่ได้”

“ที่ผมพูดนี้ก็เพื่อพี่นะ พี่จะได้ออกความเห็นนั่นนี่ได้ คนที่รู้
คาแร็กเตอร์ของพระนายมากที่สุดก็คือคนเขียนนะครับ”

“แต่เรื่องแคสตีให้ใครก็ได้เถอะ มึงสู้คนอ่านมาสักคนเขายัง
ตอบได้เลย”

“บ้าแล้ว จะไปมีคนรู้ดีกว่าพี่ได้ไง”

“มึงก็รู้ไอ้หีน”

พระเอกโหด ๆ หึงอำมหิตเรียนนิศวะกับนายเอกฝ่ายรับที่
บอบบางแต่น่ารัก อ่านหน้าละห้าบรรทัดยังรู้เลย

“แต่ไ้ก็เหอะ พี่ควรไปนะพี่จิ้น”

“มึงอย่าทำให้มันกลายเป็นเรื่องวุ่นวายได้มัย กูวุ่นกับต้นฉบับ
ใหม่อยู่ไม่เห็นเหวอ”

“บก.บอกผมละพี่ ให้พักไว้ก่อนได้สักพักหนึ่ง”

ผมหางตากระตุก “ไหนเมื่ออาทิตย์ที่แล้วบอกต้องการให้เริ่ม
ด่วนเท่าที่จะด่วนได้ไง”

“ของแบบนี้มันเปลี่ยนใจกันได้”

“ไอ้เหี้ย สับปลับ!”

“พี่ด่าบก.เหวอ”

“กูสบถ”

“วันแคสตี้งรอบสองมะวันนี้ตี๊กดับเบิ้ลยูเคเอนเตอร์เทนเมนต์
นะ ห้องกับชั้นเดียวผมไลน์บอกอีกทีเย็นนี้”

“...”

“อ้อ! ผมเอาเอกสารพวกรูปภาพ ข้อมูลของพระนายที่แคสตี้ง
ผ่านรอบแรกมาด้วยนะ” และแล้วไอ้หีนมันก็วางบั้งเอกสารลงบนโต๊ะ
ทับบรรดากองกระดาษที่ผมวางระเกะระกะไว้ “คนที่เคยมีผลงานก็

แนบมาให้เรียบร้อยแล้วด้วย ละเอียดมาก ว่าง ๆ พี่ก็ลองอ่านดูนะ เพื่อ
ถูกใจคนไหนวันแคสต์จะได้บอกให้เขาจับตาดูเป็นพิเศษ”

“เออ ๆ รู้แล้ว” ผมโบกมือ

“งั้นก็ตามนี้เนอะ ผมไม่กวนเวลาพิมพ์ต้นฉบับพี่ละ”

“มึงคิดว่าวันนี้กูจะมีอารมณ์แต่งอีกหรือ”

“อิ ๆ งั้นเดี๋ยวไลน์กันนะ ไปละ”

ว่าแล้วไอ้หินมันก็ส่งเสียงอื้อซ่าได้นำหมันได้อีกครู่หนึ่งก่อนจะ
เดินเปิดประตูบ้านออกไป หูผมได้ยินเสียงเครื่องยนต์ค่อย ๆ แล่นห่าง
ออกไปเรื่อย ๆ ไม่กี่นาทีบรรยากาศก็กลับมาสู่ความสงบเงียบอีกครั้ง

ผมถอนหายใจอีกเฮือกใหญ่ ซดกาแฟให้หมดแก้วก่อนจะเดิน
เอาไปวางไว้ที่ซิงก์ล้างจาน เปิดน้ำใส่ก่อนจะกรองลงบนอุ้งมือยกขึ้น
ลูบใบหน้าให้หายเหนียว

ตื่นมายังไม่พ้นเที่ยงก็เล่นเอาพลังกายหดหายไปเกือบครึ่ง

ผมไม่ได้สนใจเอกสารที่ไอ้หินให้มา ยังไม่มีอารมณ์จะไปอ่าน
สักเท่าไร เดินทอดน่องผลึกประตูเล็กข้างบ้านออกไปด้านนอก มอง
เห็นทุ่งหญ้าไกลออกไปสุดลูกหูลูกตา ที่ระดับอยู่ตรงสุดขอบฟ้าเป็น
สวนผลไม้เล็ก ๆ ไม่กี่ตารางวา อากาศนอกเมืองแถวนี้ฝุ่นควันน้อยกว่า
มาก พอสูดเข้าปอดลึก ๆ ก็เหมือนจะเรียกเรี่ยวแรงกลับมาได้ขีดหนึ่ง
...แต่ก็แค้ขีดหนึ่งละวะ

นับ 1

บ้านตรงซานเมืองจริง ๆ แล้วไม่ใช่ของผมหรอก

เจ้าของตัวจริงคือปู่ของผมที่ซื้อเอาไว้ตั้งใจจะย้ายไปพักผ่อนในช่วงบั้นปลายชีวิต อยากจะมีที่อยู่หลังน้อยที่รอบด้านปกคลุมด้วยบรรยากาศเงียบสงบ ตกแต่งสไตล์บ้านไม้ริมบึงของพวกฝรั่ง ใช้งานอยู่ได้ไม่เท่าไร พ่อแก่เสียปู่ที่นี่ก็ถูกทิ้งร้าง กระทั่งผมลาออกจากการประจำมาเขียนนิยาย ต้องใช้สมาธิและธรรมชาติเป็นตัวช่วย เลยขอกุญแจจากที่บ้านมาถือไว้

ที่จริงผมก็ไม่ใช่ว่าพวกเรื่องมากสถานที่นะ ให้นั่งพิมพ์ที่คอนโดมิเนียมนตัวเองก็ไม่มีปัญหา เพียงแต่บางครั้งก็นึกอยากเปลี่ยนบรรยากาศ ไม่อยากให้ใครมารบกวนก็จะบึ่งรถไปที่นั่น

ก่อนหน้านี้ผมก็ไปนอนอยู่ได้อาทิตย์หนึ่งแล้ว ตั้งใจจะเริ่มเปิดต้นฉบับนิยาย BL เรื่องใหม่ให้ทันตามกำหนดของบก. แต่ยังไม่ทันเริ่มก้าวแรก เรื่องแคสดีนักร้องนำจากนิยายผมที่ไฉ่หีนมาบอกข่าวเมื่อวันก่อนก็ทำให้ผมต้องหิ้วกระเป๋าขับรถกลับมาอนที่ห้องของตัวเองจนได้ และดูท่าว่าจะไม่ได้กลับไปเร็ว ๆ นี้ด้วย

ระหว่างที่นึกถึงความเงียบสงบของบ้านนั้น ผมก็เหม่อมองผ่าน

กระจกรถไปยังถนนด้านหน้า ความเป็นจริงที่ปรากฏรอบตัวคือความวุ่นวายในเมืองหลวง ทำยรถนับสิบและแถวที่ติดยึดยาวทำให้ต้องถอนหายใจ

ไฟเขียวสี่แยกนี้ไม่ถึงสี่สิบลีเลยมั้ง

♪~

มือถือที่วางอยู่ตรงคอนโซลหน้ารถร้องลั่นจนผมสะดุ้ง เอ็มมือไปหยิบมาดูก็เห็นชื่อไอ้หินโซ้วหราอยู่

“มึงจะโทร.ถืออะไรน้า...”

[อึ้งไหนแล้วเนียพี!]

คำว่า ‘หนา’ ยังไม่ทันหลุดจากปาก ไอ้หินก็ตะโกนอัดมาจนผมต้องขยับมือออกห่าง คิ้วขมวดยุ่ง “จะตะโกนหาอะไรมึงเนีย อยู่ตรงสี่แยกใกล้ตึกบริษัทแล้ว”

[โอยยย พี่อยู่แถว ๆ นั้นตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงก่อนแล้วนะครับ เมื่อไหร่จะถึงอะ]

“แล้วมึงจะให้กูทำไงล่ะ รถมันติด ไฟเขียวออกตัวได้สี่ห้าคันก็แดงใหม่แล้ว กูติดไฟเขียวสามรอบแล้วเนีย”

[พี่ลงเดินมาได้ปะ]

“ฟ้องเถอะ กูบอกว่ารถติด จะให้ตบไฟเขียวจอดระหว่างทางตรงไหนล่ะ”

[โอยยย...] มันส่งเสียงโอดครวญครางมาอีกครั้ง [เขาจะแคสต์ฝั่งนายเอกเรียบร้อยแล้วนะพี]

“กูก็บอกมึงก่อนหน้านี้แล้วว่าให้จัดการกันไปเลย กูไม่มายด์เรื่องคนแสดงหรือก ดีไม่ดีผู้กำกับกับช่องเขาจะตามีแวมมากกว่ากูอีกมั้ง” ผมว่าเสียงแข็ง ๆ ใช้จิงหวะขยับนิ้วกดเปิดบลูทูธแล้วเสียบหูฟังไว้สายแทนเพราะรถเริ่มออกตัวอีกรอบ “เอาเหอะ อีกห้านาที นี่กูพ้นสี่แยกมาแล้ว จะเลี้ยงเข้าตึกละ”

[โอเค ๆ ๆ พี่บอกยามเลยนะว่าเป็นใคร ผมแจ้งให้เขาเตรียม

ที่จอดไว้แล้ว]

“เออ ขอบใจ”

[กว่าพี่จะขึ้นมาถึงเขาน่าจะแคสตีฝั่งนายเอกเรียบร้อยแล้ว มีเวลาพักก่อนแคสตีฝั่งพระเอกอีกสิบห้านาที พี่ค่อยมาช่วงจังหวัดนั้นก็แล้วกัน ผมแจ้งเขาไว้ละว่าพี่จะตามมาทีหลัง]

“อืม”

[โอเค เจอกันนะครับ เดี่ยวผมรอหน้าลิฟต์เลย] มันว่าอย่างนั้นก่อนจะกดตัดสายไป

ก็ไม่ใช่ว่าอยากจะเป็นคนได้รับความรับผิดชอบมาไม่ตรงเวลาอะไรหรอก จากธุระเรื่องต้นฉบับตัวเอง ผมเลยบอกไฉ่หिनมันว่าว่างแค่ช่วงไหนถึงไหน และ...พูดตรง ๆ เลยคือผมยังหน้าหนาไม่พอ มีเขินบ้างที่จะต้องหอบตัวเองมาให้คนอื่นรู้ว่าผมคือผู้ชายที่แต่งงานกับผู้ชายกับผู้ชายด้วยกัน คิดว่าต้องใช้เวลาสักพักหนึ่งนั่นแหละถึงจะเริ่มชิน

ผมขยับมือต้นแขนที่เลื่อนหลุดจากดั่งก่อนจะเอื้อมไปกอดกระຈกแจ้งยามที่ยืนโบกอยู่หน้าทางเข้า พอเขารู้ว่าผมเป็นใครก็หัวเราะเพื่อนร่วมงานอีกคนให้ออกมาโบกพานำไปยังที่จอด

อากาศประเทศไทยร้อนตลอดปียังไงก็ยังเป็นอย่างนั้น พอลงจากรถปั๊บผมก็รีบก้าวไว ๆ เข้าไปในอาคารทันที สอบถามกับประชาสัมพันธ์เขาก็พามือไปที่ลิฟต์และแจ้งชั้นด้วยรอยยิ้มสุภาพ

บริษัทดับเบิลยูเอ็นเตอร์เทนเมนต์ถือว่ามีชื่อเสียงในวงการบันเทิงอยู่พอสมควร มีหุ้นส่วนช่องฉายเป็นของตัวเองแล้วยังลงทุนสร้างซีรีส์ ละคร หรือภาพยนตร์เองด้วย ดีกรีบริษัทสูงกว้างขวางใหญ่โต เดินผ่านประตูกระจกอัตโนมัติเข้ามาที่สัมพัทธ์แอร์เย็นฉ่ำและกลิ่นหอมของดอกลิลลี่ในแจกันยักษ์ กลางโถงมีแซนเดอร์เสี่ยักษ์ที่สะท้อนไฟสั้ระยับระยับสลับตา

อาจจะมีคนอีกจำที่นินยาก็ร่วมมงานกับบริษัทใหญ่โตขนาดนี้ แต่ผมกลับเกร็งชะมากกว่า

ตอนมองจอบอกชั้นในลิปต์ก็เขย่าขาเคาะปลายนิ้วเหมือน
รวบรวมสมาธิไม่ได้ กระทั่งเสียงดังกังพร้อมประตูที่เปิดออก สิ่งแรกที่
ผมเห็นคือผู้ช่วยบรรณารักษารนามไฉ่หิ้นยีนจิมโทรศัพท์ฟังผนังอยู่

“พีจิ้น! โอ้ย ถึงจนได้”

“เออ...”

“ทำไมวันนี้ไม่ใส่คอนแทกต์ฯมาล่ะครับ”

“แล้วกูรีบให้ใครล่ะ”

“พี่สมควรรีบละถูกแล้ว เป็นคนแต่งก็ต้องมีสปิริต โอเค?” มัน
ว่าได้โคตรจะกวนตีน ต่อมาก็ก้มมองนาฬิกา “ยังดีนะพี่มาทันช่วงเวลา
พักพอดี ลิบนาที่ก่อนจะเริ่มแคสต์พระเอก มาทางนี้เร็วครับ พวกคน
อื่น ๆ เขาน่าจะยังอยู่ในห้อง”

ว่าแล้วมันก็ต้อนผมเดินตามไปอีกทาง

ระหว่างก้าวขา ตามผมกวาดมองไปซ้ายทีขวาทีอย่างสำรวจ ชั้น
นี้ก็ยังคงตกแต่งได้หรูหราไม่แพ้ส่วนต้อนรับด้านล้าง พื้นทางเดินปูพรม
นุ่มสีแดงเอาไว้ หน้าห้องทุกห้องมีป้ายติดกำกับให้ทราบชัดเจน แยก
เป็นสัดส่วนอย่างมีระเบียบ ผมมองเห็นห้องกรูกระจกห้องหนึ่ง มอง
ลอดเข้าไปก็พบบรรดาผู้ชายนั่งกันอยู่ในนั้นเต็มไปหมด

ถ้าให้เดา...คนพวกนั้นต้องมาแคสต์ตั้งนิยายผมแน่ ๆ

เพราะเรื่องนี้ค่อนข้างจะมีชื่อเสียง ตอนประกาศทำซีรีส์ข่าวก็
กระจายไปทั่วอย่างรวดเร็ว สองแฮชแท็กในทวิตฯมีเพิ่มขึ้นมาวันละ
หลักสิบล้าน ต่อมาพอประกาศแคสต์ตั้งนักแสดงจะได้รับความสนใจสูง
ขนาดนี้ก็ไม่แปลก

“พีจิ้น พี่ดูประวัติคนมาแคสต์บ้างยัง” ไฉ่หิ้นเรียกสติผม

“เปิดผ่าน ๆ”

มันยกมือตบหน้าผาก พิมพ์ “กูว่าแล้ว...”

“อย่ามาทำเป็นเหน้อยหน้ายกู กูจัดการนิยายเรื่องใหม่อยู่”

“บก.ก็บอกให้พี่พักก่อนได้แล้วไง”

“หาข้อมูลไปแล้ว ถ้าไม่รีบเดี๋ยวจอมดมมันหมกก่อนทำไง มีง
รับผิดชอบไหม”

“อ่ะ ๆ ๆ ผมผิด ๆ”

มันพูด แต่ไร้ความจริงใจแม้แต่ชนิด ดันหลังผมไปหยุดอยู่หน้า
ห้องห้องหนึ่ง ยกมือเคาะก่อนผลักประตูเข้าไปทันที

ผมยังยืนอยู่ด้านหน้า พอประตูถูกเปิดออกก็มองเห็นภายใน
ชัดเจน ห้องนี้เป็นห้องกว้าง สิ่งแรกที่สัมผัสได้คือกลิ่นกาแฟหอม ๆ
ลอยเข้าจมูก ผนังและพื้นถูกจัดการเป็นสีเขียวดูสะอาดตาไปหมด ผัง
ตรงข้ามคือกระจกที่ถูกมู่ลี่รูดปิดบังแสง โกลั๊กันเป็นโตะยาวสีที่หนึ่ง ไม่มี
เฟอร์นิเจอร์อื่น ๆ เพิ่มเติมอีก

ตรงโตะยาวนั้นมียกุ่มคนนั่งกันอยู่ก่อนแล้ว และเหมือนกำลัง
พักดื่มกาแฟกันอยู่ด้วย

“อ้าว น้องหิน มาแล้วหรอ”

“มาแล้วครับพี่”

“กาแฟมั้ยจ๊ะ” ใครอีกคนยกแก้วขึ้นมาเหมือนจะเชิญชวน

นี่เวลาสามชั่วโมงมีงสนิทกับพวกเขาได้ขนาดนี้เลยหรอเนี่ย...

“ไม่ละครับ อ้อ! นี้คุณจิ้น คนเขียนนิยายเรื่องนี้ พอดีพี่เขากลับ
จากธุระพอดีเลยแวะเข้ามาดูแคสดีดด้วยนะครับ” ไ้อ้หินว่า เบียงตัว
ออกแล้วผายมือมาทางผมเป็นเชิงแนะนำ

ส่วนผมนะระอะ แอบถลึงตาใส่มันอย่างซัดเคื่อง...วะกลับจาก
ธุระเหี้ยไร ไม่ใช่มีงโทร.ดีอกุหรอ

“ไอ้...” มีเสียงอุทานมาจากกลุ่มคน ก่อนที่ผมจะเห็นใครคนหนึ่ง
ลุกขึ้นยืนและก้าวเข้ามาใกล้ เขาเป็นผู้ชายค่อนข้างสูง เหนือริมฝีปาก
ไว้หนวดพอประมาณ สังเกตจากท่าทีแล้วอายุน่าจะสามสิบต้น ๆ
เห็นจะได้

เขาส่งยิ้มให้ ผมเลยพยักหน้าก่อนยกมือไหว้

“ไม่น่าเชื่อเลยนะเนี่ยว่าคุณคนแต่งจะเป็นผู้ชาย”

“...ครับ”

“ผมไม่ครับ เป็นผู้กำกับ อยากเรียกที่เรียกอะไรตามสบายเลยนะ” เขาว่าท่าทางเป็นกันเองแล้วหัวเราะ “ส่วนคุณก็คุณจีนในซิมบี้ ยินดีที่ได้รู้จัก เป็นคนจีนแต่ตาโตไม่เหมือนคนจีนเลยนะเนี่ย”

...มุกเหวอ

ผมโคตรจะฝันมุมนปากตัวเอง “ไม่ได้หมายถึงประเทศจีนครับ ชื่อผมสะกด G-E-N-E”

“Gene? ส่วนหนึ่งของโครโมโซม?”

กูขอแทงไอ้ผู้กำกับนี้ได้มั๊ย

“ฮ่า...ฮ่าๆ มาจากภาษากรีก หมายถึงต้นกำเนิดที่ดิงามครับ”

“หึๆ ผมล้อเล่นน่า ล้อเล่น” เขาวาดมือมาตบไหล่ผมสองสามทีแต่เสียงแต่ละทีตึงปั๊กๆ จากนั้นก็วาดแขนมาโอบไหล่แล้วดันให้เดินไปยังโต๊ะที่มีคนอื่น ๆ นั่งอยู่ด้วย “วันนี้ผมว่างๆ พอดีเลยตามผู้ช่วยมาดูเด็ก ๆ ที่ผ่านรอบแรกด้วย”

ผมพอจะรู้แล้วว่าทำไมเวลาสามชั่วโมงไอ้หินถึงได้ดูสนิทสนมกับกลุ่มคนพวกนี้นัก

ผู้กำกับพาผมไปแนะนำกับผู้เกี่ยวข้องคนอื่น ๆ ในกลุ่มสี่คนนี้มีผู้หญิงอยู่สองคน ดูเหมือนจะเป็นคนที่ทำหน้าที่ในทีมแคสติ้งนักแสดงทุกคนล้วนเป็นกันเอง โดยเฉพาะผู้หญิงทั้งคู่ เพราะพอพวกเขาเห็นว่าคนแต่งนิยายบอยเลิฟคือผมซึ่งเป็นผู้ชายก็พากันเบิกตากว้างท่าทางตะลึงเปิดเผย

ไม่ใช่หมายความว่าผู้ชายเขียนแนวนี้จะไม่หาไม่ได้เลย แต่แค่มันน้อยมากต่างหาก

“เฮ้อๆ อย่าเพิ่งถามคุณจีนเขามาก เดี่ยวจะไม่ทัน” ผู้กำกับเอ่ย จากนั้นมีคนหยิบเอกสารฉบับใหม่อีกอันมาส่งให้ผม

“อันนี้เป็นรายชื่อที่เรียงตามเบอร์ชื่อนักแสดงที่จะเข้ามา บางคนก็เป็นดาราวัยรุ่นมีชื่อเสียงอยู่แล้ว บางคนก็เป็นเด็กมหา'ลัย

หน้าใหม่มาสมัคร อันนี้เราแคสต์หน้าตาส่วนสูงและอื่น ๆ ในรอบแรก
ไปแล้ว บทที่ต้องนำมาโชว์วันนี้ก็มีมาร์กไว้ในนั้น คุณจินลองพิจารณา
ดูนะว่ามีใครเล่นเข้าถึงคาแรกเตอร์แล้วก็เหมาะสม ๆ บ้าง”

“ขอบคุณครับ”

ผู้กำกับโบกมือให้ผู้ช่วยเอาเก้าอี้อีกตัวมาให้ผม เพราะโต๊ะยาว
ตรงนั้นสำหรับสี่ที่ ผมเลยได้นั่งเก้าอี้บนวมนุ่มนิ่มสบาย เพียงแต่ต้อง
นั่งอยู่อีกด้านหนึ่งของกำแพง โคตรจะเด่น...ยังดีที่มีไอ้หินยืนเป็น
เพื่อนอยู่ข้าง ๆ

มีสต๊าฟฟ์เปิดประตูเข้ามาตามการส่งสัญญาณของผู้กำกับ เอ่ย
ชื่อและหมายเลขก่อนนำคนแคสต์ตั้งเข้ามาที่ละคน

พระเอกของผมเรียนอยู่คณะวิศวกรรมศาสตร์ปีสาม เป็น
พระเอกลีลาดีแสบโหด ๆ ห่าม ๆ หื่น ๆ ชี้หิ้งชี้หวงแต่รักเมียมาก ๆ และ
เพราะคาแรกเตอร์เป็นแบบนี้ ตอนแรกผมเลยตั้งชื่อให้ดูแข็ง ๆ
กระด้าง ๆ หน้อยว่าหิน แต่โดนบก.ตีกลับพร้อมเมลด่ามาว่าอย่าเอา
ชื่อมัน อ่านแล้วไม่ฟินไม่ได้อะไรทั้งสิ้น ผมเลยต้องตั้งใหม่เป็น ‘คินท์’

ตามที่บรรยายไว้ พระเอกผมเป็นคนแบด ๆ ถ้าใส่ชุดไปรเวทจะ
สวมเสื้อโทนทิมหรือขาวดำ ทรงผมแสกปิดเฉียงซ้าย ทาเจล อะไร
ราว ๆ นี้ เลยเป็นเหตุให้คนมาแคสต์ตั้งแต่ละคนสวมด้วยชุดทำงานองนี้กัน
มาทั้งนั้น แต่...

ผมรู้สึกว้าวหลาย ๆ คนประดิดขี้เกียจไป

พวกเขาพยายามทำให้ตัวเองดูแบดบอย แต่พอมากไปมันกลับ
ให้ความรู้สึกว้าวพยายามทำ ไม่ใช่แสดงออกให้เห็นว่าเป็นอย่างนั้นโดย
ธรรมชาติ...ผ่านไปเจ็ดคน ผมก็ยังไม่รู้สึกสะดุดตาเป็นพิเศษเลยสักคน

“มึงหนีไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก...รอยที่กูทำไว้ก็เป็นสิ่งย้ำเตือน
ให้มึงรู้อยู่แล้ว ว่ามึงเป็นของกู”

เสียงนักแสดงก้องไปทั่วห้อง

เซี่ยยย...ผมครวญครางอยู่ในใจ *น่าอายโคตร*

ถึงหลาย ๆ คนจะไม่เตะตา แต่ผมก็ยอมรับนับถือในสปิริต นักแสดงของพวกเขา นะ กล้าพูดประโยคหน้าอายุที่ผมเขียนในนิยาย ด้วยท่าทีที่ตั้งอกตั้งใจขนาดนั้น พอคิดภาพว่าถ้าตัวเองทำแบบนั้นบ้าง ก็สายหน้ารั้ว ๆ

“ยังไงพี่จิ้น”

ไอ้หินที่ก้มลงมากกระซิบทำให้ผมต้องมองหมายเลขที่ตัวเอง เขียนลงบนเมืงไม้ใบเล็ก ๆ “หมายเลขห้าได้อยู่มั้ง”

“คนเดียวกับที่ผมคิดเลย เป็นนักแสดงวัยรุ่นดังอยู่แล้วด้วย ถ้าเอามาแสดงเรื่องพี่ได้อาจจะเรตติ้งดีกว่าเดิม”

“เหออ” ผมเลิกคิ้วน้อย ๆ เพราะตัวเองไม่ค่อยรู้ข้อมูล แฟ้มในมือมีเขียนไว้ก็จริง แต่ดังไม่ดัง ดังมากแค่ไหนไม่รู้ “แต่ดูไปดูมา ไอ้ท่าที่เจ้าเล่ห์หนิด ๆ นี้ดูว่าเหมาะกับบทตะวันมากกว่า”

ตะวันคือตัวละครตัวหนึ่งในนิยายของผม เป็นคนหนึ่งที่มาชอบ นายเอก...ก็ทั่ว ๆ ไปนั่นแหละ เพราะนายเอกน่ารักเลยมีคนสนอกสนใจ เรียกได้ว่าเป็นตัวหลักตัวหนึ่งที่เป็นเหมือนคู่แข่งพระเอก

“แหม” ไอ้หินมันยิ้มกริม “ไหนตอนแรกบอกเลือก ๆ ไปเถอะ พอมานั่งดูนี่วิเคราะห์ได้เป็นส่วน ๆ เชียวนะ”

ผมขิงตาใส่มัน “กวนตีนกูกลับนะ”

“เฮ้ย! อย่า ๆ อย่าเพิ่งแค้นพองสิพี่ มา ๆ ไฮไลต์เบอร์ห้าไว้นะ เดี่ยวค่อยเอาไปคุยกับผู้กำกับ นี่ก็ผ่านไปหลายคน...”

“หมายเลข 18 คุณนับสิบ เชิญครับ”

ไอ้หินยังพูดไม่จบ เสียงสต๊าฟประกาศเรียกคนแคสดีงคนต่อไปก็ดังขึ้นหยุดบทสนทนาของพวกเขา แคฟังจากชื่อก็ทำให้ผมนึกสนใจขึ้นมาครมครัน

เสียงรอกเท้ากระทบพื้นดังมาจนถึงกลางห้อง เมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างนั้น จิตใจผมก็ยุ่งเหยิงซับซ้อนทันที

ในสมองรับรู้ได้ว่ามีความรู้สึกมากมายเกิดขึ้นพร้อม ๆ กัน ทั้ง

ตะลึง ถูกตึงดูต ขึ้นชม และ...ผิดหวัง

ร่างสูง ๆ ของคนตรงหน้าสวมเสื้อยืดและกางเกงยีน เครื่องประดับมีแค่ต่างหูเงินข้างเดียว เวียนผมสีดำสนิทแวววาวถูกเสยขึ้นเล็กน้อย เป็นการแต่งตัวให้แบดที่ไม่มากและไม่น้อยเกินไป เพราะเครื่องหน้าของผู้ชายคนนี้ดูดีมากเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทุกอย่างเลยดูลงตัวเข้ากันไปหมด ริมฝีปากหยัก จมูกโด่งสวย มุมแก้มและสันกรามรับกันอย่างพอเหมาะพอเจาะ

หมายเลขสิบแปดทำเอาผมหลุดเข้าไปในภวังค์ครู่หนึ่ง แต่ต่อมาก็เหมือนถูกผล็วร่วงลงจากฟ้าเพราะว่า...ถึงจะดูดี และแต่งตัวได้เข้าตาแค่ไหน บรรยากาศและท่าทีของคนนี้กลับไม่ได้ดูเหมาะกับคินท์เลยสักนิด

เขาดูนิ่ง ๆ ไม่ได้เย็นชาแต่กลับนิ่งเฉย ภาพลักษณ์สูงส่งไว้ตัวท่าทางพุดน้อยและสุภาพ...คนละขั้วเลยด้วยซ้ำ

“น้องนับสิบ ๆ ๆ น้องนับสิบมาแล้ว”

ตอนที่มองสำรวจหมายเลขสิบแปดอยู่หลังเลนส์แว่นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงสองคนกรีดกราดขึ้นมา

ดาราเก๋หรือกหรือ...

ผมก้มลงมองประวัติในมือด้วยความอยากรู้

‘นับสิบ พิพิธภักดี (สิบ) อายุ 20 มหาวิทยาลัย X ปี 2 คณะบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ’

ด้านล่างยังมีข้อมูลบอกอีกว่าเรียนจบช่วงมัธยมมาจากต่างประเทศ และเคยมีผลงานเล็ก ๆ น้อย ๆ จากการเดินแบบถ่ายแบบแฟชั่นที่ประเทศนั้น ๆ พอกลับไทยมาก็รับงานถ่ายแบบบ้างนิด ๆ หน่อย ๆ

ยังมีภาพแคปเจอร์หน้าไอจีและเพจเฟซบุ๊กแนบมาด้วย เห็นจากจำนวนคนฟอลโลว์แล้วก็เข้าใจได้ว่าเป็นที่รู้จักจริง ๆ

“ไม่ใช่ดาราพี แต่ดัง ในเน็ตรูปตรีม”

“อ้อ!” ผมรับคำไฉนที่กระซิบบอก “แต่ไม่เคยเล่นหนังงั้นคงไม่ไหวมั้ง”

แอบเสียดายหุ่นนิด ๆ แะะ

ผมมองรูปตอนถ่ายแบบที่แนบมาด้วยของหมายเลขสิบแปดอย่างตั้งใจ กาชื่อคนคนนี้ทั้งก่อนเลย แต่พอเงยหน้าขึ้นมาอีกครั้งผมก็ต้องนั่งไปเมื่อเห็นว่าร่างสูงของอีกฝ่ายกำลังใช้สายตามจับจ้องมาตาของเราสบเข้าด้วยกัน

เอ่อ...ยังงี้

ผมกะพริบเปลือกตาชั่วจังหวะหนึ่ง จากนั้นส่งยิ้มพอเป็นมารยาทให้

“...”

“...”

หมายเลขสิบแปดส่งยิ้มน้อย ๆ ตอบกลับมา

“น้องนับสิบ วันนี้เป็นแคสตีงบทรอบสอง จากบทที่ให้ไปวันก่อน น้องเตรียมตัวมาเรียบร้อยแล้วใช่ไหมครับ” ผู้ช่วยผู้กำกับเป็นคนเอ่ยพูดขึ้นมาก่อน และนั่นเรียกให้ทั้งผมและหมายเลขสิบแปดหันไปมอง

“ครับ” คนถูกถามพยักหน้าหนึ่ง ๆ

ไม่ได้มีรอยยิ้มหรือท่าทีใด ๆ มากกว่านี้ ต่างจากบรรดาหมายเลขก่อน ๆ ที่พยายามแสดงจุดเด่นตัวเองออกมาเต็มที่

“ถ้างั้น ถ้าน้องนับสิบพร้อมแล้วก็เริ่มได้เลยครับ”

สิ้นคำพูดนั้น ห้องสีข้าวสะอาดก็ตกอยู่ในความเงียบ

ฉากที่เลือกมาแคสตีงนักแสดงเป็นฉากที่พระเอกกำลังไล่ต้อนนายเอกซึ่งหนีออกมาจากคอนโดฯหุของพระเอกในเช้าวันต่อมา หลังจากคืนก่อนหน้าเสร็จกิจเมามันทะเลอุปรถกันไป เพราะนายเอกพยายามหลบหลีก พอโดนพระเอกตามเจอก็ถูกไล่ต้อนจนติดผนังท่าทีโหด ๆ เกื่อน ๆ ของพระเอกถูกดึงออกมาชมชู้พร้อมแสดงความเป็นเจ้าของเข้าเจ้าของ

ตอนฉากรีอัฟฟองเว็บ ก็เห็นคอมเมนต์ตอบกลับประมาณว่า ฟิน
คะ ตายอย่างสงบศพสี่ขมพู เขียว ขาว เหลือง...อะไรก็ว่ากันไปตอบ
กลับมาเต็มไปหมด

ผมยกมือกำหมัดขึ้นเท้าแก้ม อีกข้างก็หมุนปากกาไปเรื่อย ไม่ได้
คาดหวังอะไรกับหมายเลขสิบแปดเลย

“มาอยู่นี่เองหรือ เมื่อเข้าลูทหนีผิวมาก่อนทำไมไม่บอก”

“...”

แต่ทันทีที่ประโยคแรกหลุดออกมาจากลำคอของร่างสูง ปากกา
ในมือผมก็หยุดเคลื่อนไหวฉับพลัน สายตาซึ่งผละห่างจากผู้ชายคนนี้
ไปแล้วถูกดึงกลับมาอีกครั้ง

บรรยากาศรอบตัวที่เคยดูนิ่งสงบเวลานี้เปลี่ยนไปอย่างสิ้นเชิง
เหมือนกับบีมัสวิตซ์ ทั้งสีหน้าแววตากลายเป็นคมปลาบข่มขู่ ทั้ง
ยังดูเชือกที่อยู่ในที่ เสียงทุ้มสะกดคนฟังให้ตัวแข็งทื่อ

“มึงเดินไหวด้วยนี่ ภูคิดว่เมื่อคืนหลายรอบจนไม่มีแรงแล้ว
ซะอีก”

ผมชนลุกชู้กับการแสดงของคนตรงหน้า เผลอจ้องมองจนละ
สายตาไม่ได้ แต่ว่าก็มารู้สึกตัวอีกทีเมื่อสังเกตได้ว่าคนที่กำลังแสดง
บทบาทสมมติอยู่นั้นมองมาทางผม หันหน้ามาทางผม ทำเหมือนกับ
ว่ากำลังตอบทักกับผมอยู่

เดี๋ยวก่อนนะ

ใจส่วนหนึ่งของผมท้วงขึ้นมา นึกอยากจะหันหน้าหนีแต่ว่ากลับ
ทำไม่สำเร็จ

ผม...รวมทั้งคนอื่น ๆ ในห้องเหมือนจะโดนคนคนนี้ดึงดูด
ร่างสูงก้าวเข้ามาใกล้ผมอีกก้าว อีกก้าว ค่อย ๆ คืบคลานเข้ามา
จนผมมองเห็นสถานการณ์เป็นฉากที่พระเอกกำลังไล่ต้อนนายเอกจน
หลังชนผนังของจริงมาปรากฏตรงหน้า

กระทั่งหยุดห่างจากผมที่นิ่งไขว่ห้างตัวแข็งไปไม่กี่ก้าว

พรีบ!

“เฮ้ย!”

ผมอุทานด้วยความตกใจ เมื่อจู่ๆ มือหนาก็ยื่นเข้ามาใกล้ ริมฝีปากถูกยกโค้งเล็กๆ ขึ้นมุมหนึ่ง

“มึงหนีไปก็ไม่มีประโยชน์หรอก...”

นิ้วเรียวและฝ่ามือไล่ไปตามลำคอของผม จากนั้นลูบโน้มนำปากคอเสียให้ต่ำลงฝั่งหนึ่ง กดปลายนิ้วลงตำแหน่งใกล้ไหปลาร้า จากนั้นนวนิ้วจวนผิวเนื้อผมร่อนนวบวาบแปลกๆ

“...”

“รอยที่ถูกทำไว้ก็เป็นสิ่งย้ำเตือนให้มึงรู้อยู่แล้ว ว่ามึงเป็นของกู”

ประโยคเดียวกันกับที่คนแคสตั้งคนอื่น ๆ เอ๋อ แต่พอเป็นครั้งนี้กลับทำให้คนฟังใจเต้นระส่ำได้

ใจผมก็เหมือนกัน เพียงแต่ไม่ใช่เพราะคำพูด แต่เป็นเพราะวงหน้าหล่อๆ ที่โถมเข้ามาใกล้นี้ต่างหาก มือหนาก็ข้างเท้าคร่อมตรงที่วางแขนเก้าอี้

จากนั้นผมก็สัมผัสได้ถึงลมหายใจร้อนๆ ที่เป่ารดชิดใกล้

“เดี๋ยว...”

“ขอโทษครับ”

เสียงทุ้มดังขึ้นอีกครั้ง ต่อมาเงาดำที่ทาบทับลงมาก็ถอยห่างออกไป...ชั่ววินาทีนั้น ปลายจมูกเราสัมผัสกันเบาๆ

“หา!?”

ผมเหมือนคนเอ๋อ รู้สึกว่าปากตัวเองเผยอค้าง

“ทำให้ตกใจรีเปลา่ ขอขอบคุณมากนะครับที่ยอมให้แทนตัวเล่นจากด้วย”

“...”

ตัวผมยังแข็งเหมือนรูปปั้นหินบนเกาะอีสเตอร์ หูได้ยินเสียงทุ้มมีเสน่ห์แต่แสนสุภาพดังมา บรรยากาศช่วยยวนและโหดห้ามที่ปกคลุม

อยู่รอบ ๆ ค่อย ๆ จางหายไป หลงเหลือให้มันเมาแค่เล็กน้อย
เปลือกตาผมกะพริบพริบ จากนั้นพอรู้สึกตัวว่าอะไรเป็นอะไรก็
ขยับตัว

“เอ่อ...อ่า เล่นได้ดีมากเลยนะ”

แต่กูไม่ได้อยากให้มีมาต่อบทด้วยเว้ย เล่นใหญ่เกินหน้า
เกินตาคนอื่นจริงไอ้เด็กคนนี้ ทำใจหายใจว่าหมดเลยเนี่ย

“เหรออรับ” คิ้วเข้มนั้นเลิกขึ้นเล็กน้อย ต่อมาก็ยิ้มบาง ๆ
“ขอบคุณ...”

ผมหัวเราะ แต่เป็นหัวเราะที่โคตรจืดเจื่อน ผู้กำกับและผู้ช่วยคน
อื่น ๆ ที่หลุดจากวงค์แล้วเช่นกันก็พากันปรบมือแล้วลุกขึ้นยืน เรียก
ให้หมายเลขสิบแปดเดินไปทางหน้าโต๊ะแล้วสอบถามอะไรนิดหน่อย
เหมือนเป็นการสัมภาษณ์

ส่วนผม...สะกดหัวใจที่เต้นโครมครามเข้าไปในอกแล้วพยักหน้า
กับตัวเองคนเดียว

หมอนี่สุดยอดจริง ๆ นั้นแหละ จากบรรยากาศที่เห็นและรับรู้
ได้จากภายนอกผมก็ประเมินว่าเขาไม่เข้ากับบท แต่พอจู่ ๆ แสดง
ขึ้นมากลับเหมือนมีสวิตซ์ ทำได้ดีเกินคาด ดีมาก ๆ จนผมใจเต้นตาม
เลย

“โอ้ย” ไอ้หินที่เจียบไปนานครวญ

“ ‘โรมิ่ง’ ”

“เมื่อกี้แอบจินตนาการไปว่าตัวเองเป็นนายเอกนิยายพีอะ ใจ
ยังเต้นไม่หยุดเลยเนี่ย” มันยกมือขึ้นทาบอก

ผมเบะปากอย่างหมั่นไส้ “ไม่มาแคสติ้งนายเอกล่ะ”

“แหม พุดไป เมื่อกี้ตอนน้องนับสิบเขาแสดงโดยใช้พีเป็น
นายเอกพีก็ตัวแข็งที่อเลยเถอะ”

คำพูดพร้อมแวตตาล้อเลียนของมันทำผมหน้าแดงขึ้นมาอย่าง
ช่วยไม่ได้ ถลึงตาใส่ก่อนवादขาเตะหน้าแข้งคนที่ยืนอยู่เบา ๆ “เดียว

มิ่งจะโดนกุแหวง”

“อะอะอะๆ ก็แจแหวงตลอด” มั่นกลอกตา “แล้วยังง่ต่ออครบ ทีนี้”

“กุเอาเบอร์นี้แหละ ลิบแปด” ผมว่าทันควัน

“ผมก็ชอบน้องนับลิบ พวกผู้กำกับแกก็ทำทางจะตัดลิตใจได้แล้วด้วย ยังเหลือคนยังไม่แคสตั๊กอีกตั้งลิบกว่าคนเนาะ”

ผมหันไปทางผู้กำกับตามคำพูดของไอ้หิน แล้วก็เห็นว่ามิสตาฟฟ์คนหนึ่งเดินนำหมายเลขลิบแปดไปทางห้องรับรองอีกทาง ซึ่งต่างจากคนอื่น ๆ ที่แคสตั๊กเสร็จแล้วจะให้ไปรอรวมกันด้านนอก

ต่อมาผู้กำกับก็เดินมาถามความเห็นผมนิดหน่อย ดูจากสีหน้าเขาได้ตัดลิตใจไปแล้ว ถ้าผมไม่เลือกหมายเลขลิบแปดเขาต้องเตรียมเอ๋อแย้งอย่างไม่วอใจแน่ แต่พอผมบอกเห็นด้วย สีหน้าเลยเปลี่ยนเป็นยิ้มแป้น ตบไหล่ผมอีกสองสามบักก่อนกลับไปนั่งที่เดิม บอกให้สตาฟฟ์เชิญคนต่อไปเข้ามาได้เลย

มีคินใจแล้ว แต่ก็ต้องจัดการจนกว่าจะจบเรื่องไป ไม่วุติธรรมกับคนอื่นก็จริง แต่จะเรียกว่าไม่วุติธรรมก็พูดไม่ได้เต็มปาก เพราะหมายเลขลิบแปดเล่นได้ดีจริง ๆ

ผ่านไปอีกสามลิบนาที สุดท้ายก็แคสตั๊กนักแสดงได้ครบทุกคนจนได้ ผมปล่อยหน้าทีหลัก ๆ อื่น ๆ ให้เป็นของทางทีมงานไป ส่วนตัวเองพอเรียบร้อยก็ปิดแฟ้มส่งคินให้สตาฟฟ์

...ไม่มีใครดีไปกว่าหมายเลขลิบแปดเลย

“ทางเราเลือกฝั่งนายเอกไว้แล้วก่อนที่คุณจิ้นจะมา นี่รายละเอียด คุณมีปัญหามั้ย”

ผมโบกมือ ไม่ได้รับมันมา “ผมไม่มีปัญหาครบ ตามแต่ผู้กำกับเลย”

เห็นจากการตัดลิตของเหล่าทีมงานวันนี้แล้ว ผมค่อนข้างไว้ใจอยู่บ้างว่าพวกเขาตาถึง...แต่ก็แน่นนอนอยู่แล้วแหละ มันเป็นงานของพวกเขาเนาะ

“ผมให้ห้องๆ สองคนรอที่ห้องรับรองเพื่อจะบอกรายละเอียดเบื้องต้นแล้ว คุณจีนไปด้วยกันสิ พวกห้องๆ ยังไม่รู้เลยว่าคุณเป็นคนแต่งนะ ไปแนะนำตัวแล้วแนะนำทำอะไรให้พอเป็นพิธีหน่อย มาๆ”

“เอ๋อ เดียวๆ” ผมยกมือตันแขนหนักที่ทำท่าจะยกมาพาดไหล่ตัวเองออก “ไม่ดีกว่าครับ เอาไว้คราวหน้าดีกว่า”

“มีธุระต่อหรือ”

ผมยิ้มเจื่อน รู้สึกผิดอยู่หน่อยๆ “นิดหน่อยครับ เรื่องต้นฉบับต่อไปเนี่ยแหละ”

“อ้อ อบรมแล้วๆ งั้นเอาไว้รอบหน้าก็ได้ ผมจะฝากไปให้แจ้งรายละเอียดอื่นๆ กับคุณก็แล้วกันเนอะ ที่แน่ๆ ก็มีประชุมแจ้งรายละเอียดกับห้องๆ นักแสดงอีกสองอาทิตย์ หินบอกแล้วว่าคุณจีนจะมาไว้เจอกันๆ”

“เอ๊ะ! อ่า...”

...ไฉ่หินบอกว่าผมจะมา?

ผมหันขวับเอาตาที่แทบจะยิงเลเซอร์ได้ไปทางไฉ่คนที่ยืนสงบเงียบอยู่ด้านหลัง และได้รอยยิ้มเปล่งกลับคืนมา

ผู้กำกับตบไหล่ผมอีกบักแล้วหัวเราะ พอยกมือไหว้ลากันและกันเรียบร้อยเขาก็เดินเข้าห้องแยกอีกห้องไป คงจะไปคุยรายละเอียดกับคนที่ได้รับบทพระเอกนายเอกของผมต่อนั้นแหละ ส่วนผมก็...

ยกมือกอดอก ถอนหายใจทีหนึ่ง “ถูกกลับได้ยัง”

“ได้...เอ๊ย! เดียว”

“อะไรอีกล่ะ”

“ผมปวดท้องอยากเข้าห้องน้ำมาสักพักละ พี่ไปส่งผมที่สำนักพิมพ์หน่อยดิ แต่รอผมชี้แป็บนึง”

“ไฉ่สิส ภูเป็นลูกน้องมึงหรือ ต้องมารอมึงชี้แล้วต้องไปส่งเนี่ย”

“เอ๊ย! ใครมองว่าแบบนั้นล่ะพี่ พี่เป็นคนที่ต้องดูแลนะ”

“อ้อ เหรอ”

ผมยื่นจมูกใส่ ดืดจมูกมันเบา ๆ ไปทีหนึ่งแล้วโบกมือไล่ให้รีบไป
เข้าห้องน้ำ

ไอ้หินยิ้มแผล่ จากนั้นเดินขาหนีบอันระเบิดไปจนสุดทางเดิน ผม
ถอนหายใจแข็ง ๆ อีกรอบแล้วเดินตามหลังมันไป หน้าห้องน้ำมีที่นั่ง
เป็นเก้าอี้ยาวตั้งอยู่ ใกล้ ๆ กันเป็นตู้กดน้ำอัตโนมัติแบบที่หาค่อนข้าง
ยากในไทย

สายตาไล่กวาดมองดู ก่อนจะหยุดเหรียญแล้วจิ้มเอากาแฟ
กระป๋องสูตรหวานพิเศษเย็น ๆ ออกมากระดกดื่มให้สดชื่น คิดว่าไอ้
หินมันน่าจะอยู่ในส้วมสักพักหนึ่ง ถึงได้ทิ้งตัวนั่งรอพลาง ๆ

หี! เป็นผู้ช่วยบก.ประสานงานกับนักเขียน กิ่งผู้ดูแลประจำของ
ผม ไอ้หินสอตกอย่างไม่มีข้อโต้แย้ง

ผมล่าหน้าเมื่อนึกไปถึงไอ้คนที่ชี้แตกอยู่ในส้วม มือหนึ่งชด
กาแฟอีกมือหมุนเหรียญที่ได้ทอนมาจากตู้เล่น

กรี๊!

หมุนไปหมุนมาดันพลาด มันร่วงหล่นจากปลายนิ้ว

“...!” ผมไล่สายตามองตามอย่างว่องไว นั่นเหรียญสิบเลยนะ...
เห็นมันกลิ้งหลุน ๆ ไปตามพื้นพรมก่อนจะชนกับปลายเท้าใครบางคน
ก่อนจะหยุดนิ่งไป

ตัวผมที่ตอนแรกโน้มตั้จะทำจะขยับไปเก็บก็นิ่งเช่นกัน

อย่างกับในหนังที่ตัวละครค่อย ๆ ไล่สายตามองผู้มาใหม่ตั้งแต่
ขาจนถึงใบหน้า

“...”

“...”

หมายเลขสิบแปดคนนั้น

ร่างสูงยืนห่างไปสามก้าว จากนั้นค่อย ๆ ก้มลงไปเก็บเหรียญ
สิบชิ้นมาส่งให้

“นี่ครับ”

“อ้อ!...ขอบใจนะ”

อีกฝ่ายยิ้ม ยังมีท่าที่เหมือนคุณชายชนชั้นสูง “เมื่อก็ขอบคุณอีกครั้งนะครับ”

ออว่าความหล่อหมอนี่กระแทกตาชะมัด ผมไม่ยอมมองนาน ๆ เลยเบี่ยงสายตาดูออกไปด้านข้าง

“เอ๊ะ! อืม...”

ถ้าเป็นการดูคนคงมีชาวด์เอฟเฟ็คต์เสียงอีกาบินผ่าน แต่เผอิญว่ามันไม่ใช่ เลยเจียบสนิทจนน่าอึดอัด

“ผมเพิ่งรู้ว่าคุณเป็นคนเขียนเรื่องวิศวะตัวโหด”

“...!”

เฮีย! ระวังการแพ่เกือบร่วงหลุดจากมือ เมื่อจู่ ๆ หมายเลขสิบแปดก็เอ่ยประโยคนี้ขึ้นมา

“ผู้กำกับเขาเพิ่งบอกก่อนหน้านี้เอง จากนั้นก็รวบรวนด้วยนะครับ”

“อ้อ! ไม่ต้องคิดมาก ๆ” ผมโบกมือ “ฉันแค่คนเขียน สัญญาทำซีรีส์ก็เซ็นให้ทางช่องไปแล้ว นื่อง...”

พูดมาถึงนี้ผมก็หยุดชะงักไป เพราะอีกฝ่ายไม่ได้เรียกผมว่าพี่ แต่ใช้คำสุภาพมากกว่านั้นเลยดังเลอยู่ว่าจะเรียกว่ายังไง จะเรียกคุณก็ไม่ค่อยชิน “เอ่อ นาย...คงไม่ได้เจอฉันบ่อย ๆ หรือ ถ้าจะรวบรวนต้องเป็นผู้กำกับกับพวกทีมงานมากกว่า”

พอได้ยินแบบนี้ อีกฝ่ายก็ขยับคิ้วเข้ม ๆ ขึ้นเล็กน้อย

เด็กคนนี่ถึงจะนิ่งไปหน่อย แต่ก็ดูสุภาพประหนึ่งเจ้าชายตัวจริงคุยด้วยแล้วผมรู้สึกเหมือนกับว่าจะต้องระมัดระวังทบทวนคำพูดให้ดีก่อนทุกประโยคยังไงก็ไม่รู้

ตอนจะเอ่ยขอตัวหนีไปรอไต่หีนที่อื่น เสียงเปิดประตูห้องน้ำก็ดังขึ้นมาพอดี

“โคตรแสบตุตอะพี...อู๋ย!” ไต่คนที่หายไปตั้งนานสองนาน ยกมือทาบอกเมื่อสายตาปะทะเข้ากับร่างสูง ๆ ของพระเอกนิยายผม

ยืนอยู่ มั่นยืนเฉือน มีท่าทีเอนกายอย่างกับสาวน้อย “น้องนับสิบ”
“ครับ”

“คุยกับผู้กำกับเสร็จแล้วหรือ”

“ผู้กำกับสายด่วนเข้านะครับ ผมเลยขอมาเข้าห้องน้ำ”

“อ้อ” ใ้อหินพยักหน้าหงิกๆ “อ้อ! พี่ชื่อหินนะ เป็นผู้ช่วยดูแล
ต้นฉบับของคุณเงินเขา จากนั้นเราน่าจะได้เจอกันบ่อยๆ”

“...” ผมหันขวับไปมองคนพูดทันที

ใ้อหินหิน ก่อนหน้านั้นผมเพิ่งพูดกับคนตรงหน้าไปว่าไม่ได้
เจอกันบ่อยๆ มันก็พูดแบบนี้ขึ้นมาซะอย่างนั้น ผมได้แต่หรีตามอง
เป็นการต่อว่าทางอ้อม ฎไม่มาเจอกันบ่อยๆ ด้วยหรือกระแฉะ แฉะงาน
ก็เยอะพออยู่ล่ะ

“ครับ” นับสิบที่ยังยืนอยู่ตำแหน่งเดิมมีรอยยิ้มน้อยๆ ประดับ
ริมฝีปาก “แล้วเจอกันครับ”

“เจอกันๆ”

ใ้อหินตอบกลับอย่างมีเมตรี ส่วนผมหนึ่งไปนิดหน่อยเมื่อเห็นว่า
หมายเลขสิบแปดเอ่ยอย่างนั้นแล้วจึงมองมาเหมือนจะเจาะจงกล่าว
ด้วย ออราชของอีกฝ่ายทำให้ผมใจไม่ค่อยดีอีกครั้ง เลยได้แต่ฝืนยิ้ม
พยักหน้าให้

แต่งกายลุกขึ้นจากที่นั่ง โยนกระป๋องเปล่าลงถังขยะแล้วหันไป
ดิ่งคอเสื้อใ้อคนที่ทำให้ผมต้องมาแสร้งรอกให้ตามไปที่ลิฟต์ทันที และ
ถึงผมจะลากมันอยู่แบบนี้ มันก็ยังมีหน้าพลิกตัวหันหลังไปโบกไม้
โบกมือให้นับสิบที่ยืนอยู่อีกต่างหาก

ผมหน้ายุ่งใส่ พอประตูลิฟต์เปิดก็ผลัดมันเข้าไปเบาๆ ก่อนจะ
ก้าวตามเข้าไปก็อดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมอง

หมายเลขสิบแปดยังยืนอยู่จุดเดิม เขาใช้นัยน์ตาคมจ้องมองมา
นิ่งๆ พอประสานเข้ากับผมก็ส่งยิ้มให้ ผมได้แต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้เหมือน
ไม่ได้จ้องมองไปทางนั้นก่อนรีบสาวเท้า

ผมไม่ใช่ผู้กำกับ ไม่ใช่ผู้จัด เป็นแค่นักเขียนธรรมดาๆ ไม่ต้องมา
ประจบกันก็ได้เน่า

“ไปส่งผมด้วยนะพี่จิ้น อ้อ! ช่วยพาไปซื้อหอยทอดร้านผัดไทย
หัวมุมให้ด้วยนะ”

“...”

นับ 2

วันนี้ไอ้หินมาปลุกผมแต่เช้า...

แน่นอนว่าผมต้องคุมอารมณ์แข็ง ๆ ของตัวเองไม่ให้ลุกขึ้นไปหยิบมีดมาแทงมันอย่างสุดความสามารถ หลังดกกริ่งรัวแบบไม่เกรงใจ แล้วก็ลากผมที่นอนไปได้ไม่กี่ชั่วโมงไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อ ใช้ช่วงที่ผมกำลังมีน ๆ งง ๆ พาลงจากคอนโดฯ

เมื่อคืนผมใช้เวลาทั้งคืนในการพิมพ์ต้นฉบับเรื่องใหม่ กว่าจะได้นอนก็หกเจ็ดโมงเช้า ปกติผมก็ไม่ใช่คนแต่งนิยายอะไรไว้อยู่แล้วด้วย อาจเพราะนิสัยที่ถ้าไม่ดีไม่พอใจจะพักจะหยุดกลางคันไม่ได้ เลยเดี่ยวลบเดี่ยวพิมพ์ใหม่อยู่อย่างนั้น มากสุดก็หยุดไปจิบกาแฟพักสายตา แต่ถ้ายังไม่เสร็จก็ต้องกลับมาลุยต่ออยู่ดี

เมื่อวานนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ทั้งคืนเบ็ดเสร็จได้แค่ครึ่งตอน... ส่วนเวลานอนนับแล้วนอนไปได้แค่สามชั่วโมงกว่า ๆ เอง

ไอ้หินลากผมมายัดไว้ในรถ จากนั้นเหยียบคันเร่งไม่หือไม่อือ ไม่บอกไม่กล่าวใด ๆ ทั้งสิ้น สุดท้ายเป็นผมที่ต้องเปิดปากถามเอง กระทั่งมันหันมาตอบนั่นแหละ จะเปิดประตูพุ่งกลับออกไปก็ไม่ทันแล้ว “อย่าดี้อดีพีจิ้น”

ผมคิดถึงตา “ดี้อะไรของมึง ที่ถูกพูดมาตลอดทางนี่คือกำลังบอก ว่ากูไม่โอเค กูไม่มีแรงเนียนี่”

“แต่ผมตอบรับนัดเขาไปแล้วอะ ตอนผมโทร.ไปยืนยันกับพี่ เมื่อคืนพี่ก็ตอบตกลงแล้วด้วย”

“ตลก! กูไม่ได้พู...เดี๋ยวนะ”

เมื่อคืน...ผมนึกย้อนกลับไปแล้วก็คุ้น ๆ ว่าเหมือนไอ้หिनมันจะ โทร.มาอยู่เหมือนกัน แต่ตอนนั้นผมพิมพ์ต้นฉบับอยู่ เห็นมือถือร้อง มือข้างหนึ่งก็คว้าไปรับอีกข้างพิมพ์งาน

ว่าแล้วก็เบิกตาโต “มึงก็รู้ว่าตอนกูทำงานอย่าสนใจอะไรกับ คำพูดกูนั่น”

คนขับรถกะพริบตาปริบ ๆ แต่เป็นการกระทำที่ใครจะเสแสร้ง “อ้าว งั้นก็ไม่รู้แล้วครับ พี่ตอบรับเองอ่า”

“ไอ้หिन มึงจกใจชัด ๆ” ผมยกนิ้วชี้หน้ามัน ว่าเสียงซุ่น “กูไม่น่า ให้รหัสผ่านประตูล่างกับมึงเลย”

ถูกต้อง ที่ผมกำลังนึกหงุดหงิดทั้งที่ทั้งวงทั้งอื่นก็มีอยู่ไม่กี่เรื่อง นั้นแหละ

ประชุมซีรีส์นิยายของผม

หลังจากได้เจอผู้กำกับครั้งแรกตอนแคสติ้งพระนายก็ผ่านไปหลายวันแล้ว ตอนนั้นทั้งไอ้หिनทั้งผู้กำกับก็พูดเรื่องประชุมขึ้นมาเหมือนกัน แต่ช่วงนี้ผมยุ่ง ๆ อยู่กับต้นฉบับใหม่เลยหลง ๆ ลืม ๆ ไปบ้าง ตั้งใจว่าจะฝากไอ้หिनไปจัดการแทนแล้วค่อยมาบอกต่อ เนื่องจากประชุมรอบนี้ส่วนมากเป็นการแจ้งรายละเอียดต่าง ๆ กับเหล่านักแสดง การเข้าร่วมของคนแต่ไม่ได้มีน้ำหนักมากนักน้อยใด ๆ ทั้งสิ้น แต่ตอนนี้ผมดันถูกลากให้ขึ้นมา นั่งบนรถซึ่งกำลังขับไปยังสถานที่ประชุมเรียบร้อยแล้ว...

ไอ้หินนี่แม่งน่าจะโดนผมอัดศอกเข้าสักวัน

สถานที่ประชุมก็ยังคงเป็นตึกดับเบิลยูเคเอนเตอร์เทนเมนต์ที่

ற்று ๆ ที่เดิม จากคอนโดมาที่นี้ระยะทางไม่ได้ไกลมากนัก แต่ก็ต้องใช้
เวลาเพราะเป็นถนนสายที่รถค่อนข้างจะติด แม้ไม่ใช่เวลาเช้างานหรือ
เลิกงานแต่รถก็ไม่ได้น้อยอยู่ดี ผมเลยใช้ช่วงจังหวะตรงนี้รับเบาะเอน
ลงแล้วเสียบหูฟังนอนหลับอยู่ในโลกส่วนตัว

ไม่รู้ใช้เวลาเท่าไรในการเดินทาง เพราะมารู้สึกตัวอีกทีก็ตอน
ไอ้หินเขย่าไหลปลุกอย่างแรง

ผมสะดุ้งตื่นไล่ความง่วงและความมึนงงออกไปให้หมด ก้าว
ตามไอ้หินเข้าไปในตึก ตอนแรกก็ยังไม่คิดอะไรมากเพราะสมองยัง
ทำงานไม่เต็มที่ แต่พอเข้าลิฟต์และยึนรอมันพาขึ้นไปยังชั้นเป้าหมาย
สติก็เริ่มคืนตัว

“ไอ้หิน เขาแจ้งหัวข้อจะประชุมมาบ้างมั๊ย”

“แจ้งดีเทลหลัก ๆ อะพี่ วันเปิดกล่อง ข้อมูลต่าง ๆ เขาก็จะต้อง
เริ่มบริฟแล้วแจกแจกนักแสดงแต่ละคนแล้ว ทางช่องอยากจะรีบเปิด
แล้วก็ปิดกล่อง จะได้เอาขึ้นฉายไม่ทิ้งระยะเวลามากนัก โดยเฉพาะ
ช่วงที่ยังเป็นกระแสอยู่”

“อ้อออ!” ผมลากเสียง “มึงก็ดูรู้รายละเอียดดีนี่ ไม่เผลอมาเข้า
แทนกูแล้วค่อยมาบอก”

“พี่เป็นนักเขียน จะทำตัวไม่มีสปิริตงั้นได้หรือ”

ฟังแล้วผมหน้ายู่ง

ก่อนหน้านี้ก็เคยบอกไอ้หินมาตลอดว่าตัวเองไม่ได้เรื่องมาก
อะไร เช่นสัญญาให้ช่องแล้วก็แล้วไป เอาเข้าจริงผมเชื่อมือทางช่อง
และผู้กำกับมากกว่าตัวเองซะอีก พวกเขาทำงานทางนี้โดยเฉพาะ
อยู่แล้ว ถ้าไม่ใช่ประชุมหรืออะไรที่สำคัญมากจริง ๆ

ช่วงนี้เป็นช่วงที่ผมกำลังจัดการต้นฉบับใหม่ พอทำอะไรผมก็จะ
ตั้งใจทำอย่างนั้นจนไม่ค่อยมีใจเผื่ออย่างอื่นเท่าไร

“อีกสิบนาทีกจะเริ่มประชุม เราเข้าไปนั่งรอก่อนนะครับ”

คนพูดเดินนำไปจนถึงห้องหนึ่ง ประตูเป็นกระจกสีขุนทั้งบาน

ไอ้หีนเคาะเบา ๆ เอ่ยขออนุญาตก่อนผลักเข้าไป ผมก้าวตาม แต่ก็ต้องชะงักไปช่วงจังหวะหนึ่งเมื่อเห็นบรรยากาศในห้องชัดเจน

เหลืออีกสิบนาทีก่อนจะเริ่มประชุม...ผมคิดว่าถึงเวลาปืบทุกคนจะทยอยเข้ามากันทีหลัง แต่ที่ไหนได้ มีหลาย ๆ คนนั่งออกันอยู่ก่อนแล้ว เป็นผมกับไอ้หีนด้วยซ้ำที่เพิ่งจะมาถึง

“อ้าว คุณจิ้น สวัสดีค่า~ น้องหีนด้วยนะ”

“สวัสดีครับ”

พวกเรายกมือไหว้ตอบคนทัก เธอก็คือผู้ช่วยผู้กำกับที่เคยเจอกันแล้ววันแคสติ้งนักแสดงนั่นแหละ เพราะเป็นคนเดียวที่รู้จักผม เลยเป็นฝ่ายแนะนำผมให้คนอื่น ๆ ในห้องประชุมได้รู้

ผมพยายามแสดงสีหน้าให้มีมารยาทและเป็นทางการมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ทำความรู้จักทุกคนในห้อง หลาย ๆ คนแนะนำตัวแล้ว ห้อยประโยคกล่าวถึงนิยายผมเสริมมาพอเป็นพิธี และแน่นอนว่ามีสายตาสำรวจจากบางคนพุ่งมาเช่นกัน

“น้องสิบคุณจิ้นได้รู้จักวันแคสติ้งแล้วเนอะ ส่วนถัดไปจากน้องสิบก็คือน้องเอี้ยคะ จะมารับบทเป็นน้ำชาคะ”

สายตาผมไล่ตามมือของพี่ผู้หญิงที่ผายแนะนำไปโดยอัตโนมัติ วินาทีแรกสบตาเข้ากับนัยน์ตาคู่คนที่เพิ่งรู้ตัวว่ามันยังสถิตอยู่ในความทรงจำลึก ๆ ของสมองตั้งแต่เมื่อวันก่อน ผมก็ชะงักไปเล็กน้อย นับสิบจ้องตรงนิ่งมา จากนั้นจึงเผยรอยยิ้มช้า ๆ ท่าทีและสีหน้ายังคงเหมือนเจ้าชายอย่างเคย มองแล้วชวนหายใจลำบากแบบทุกที ผมเลยทำแค่พยักหน้าให้แล้วมองเลยไปทางคนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ อีกฝ่าย

“สวัสดีครับพี่จิ้น”

ฝ่ายนั้นเอ่ยทักผมพร้อมรอยยิ้มกว้าง เรียวปากเด็กดูจิ้มลิ้มนั้น พอยิ้มก็ดันแค้นเห็นลึกยิ้ม ดวงตากลมโตมีแววว่าเจิงและใสซื่อฉายชัด เครื่องหน้าประกอบออกมาเป็นคนที่ดูทั้งน่ารักและน่าทะนุถนอม ดูเหมาะกับบทน้ำชานายเอกนิยายผมจริง ๆ นั่นแหละ

ผมยิ้ม ตอบรับไมตรีที่อีกฝ่ายเรียกพี่อย่างใจกว้าง “สวัสดิ์ครับ
น้องเอ๋ย”

“ส่วนถัดไปเป็นน้องสายหมอกรับบทตะวัน น้องกล้ารับบทเมฆ
แล้วก็น้องแอมป์กับบทเรนนี่คะ”

“อ่า หัวดีครับ”

ผมหันไปตอบรับเหล่านักแสดงตัวหลักคนอื่นๆ ที่พากันยกมือ
ไหว้...รู้สึกเหมือนตัวเองกลายเป็นผู้เอาวูไปเลย

“เดี๋ยวรอโปรดิวเซอร์สักครู่ นะคะ นั่งก่อนคะ นั่งก่อน”

ผมขยับตัวนั่งลงตรงเก้าอี้ที่อีกฝ่ายบอก มันเป็นตำแหน่งตรง
ข้ามกับนักแสดงพระนายอย่างนับสิบและน้องเอ๋ยพอดีพอดี ส่วนไอ้
หีน เนื่องจากมันมาในฐานะผู้ช่วยผม เลยจำต้องระเห็จไปนั่งที่เก้าอี้
ยาวด้านหลัง ผมหันไปส่งสัญญาณมือให้มันเป็นฝ่ายเตรียมจดหรือ
บันทึกเสียงข้อมูลต่าง ๆ ที่สำคัญไว้

กระทั่งสิบนาที่ต่อมา ผู้ชายคนหนึ่งก็ผลักประตูห้องประชุมเข้า
มา เขาน่าจะเป็นโปรดิวเซอร์ตามที่ผู้ช่วยผู้กำกับบอกนั่นแหละ ส่วน
คุณไม่วันนี้ผมไม่เห็น อาจจะไม่จำเป็นต้องร่วมประชุม หรือมีธุระอะไร
รีเปล่าไม่รู้

“เรากำหนดจะเปิดกล้องซีรีส์สวีดะผิวโหดวันที่สิบสี่กันยายนี
้บททั้งหมดเรียบร้อยแล้วตามที่ทีมงานแจกแจงไปเมื่อวันก่อน แล้วก็
อย่างที่รู้ๆ กันว่าการถ่ายทำจะไม่ได้เรียงไปตามบททุกฉาก ฉากในช่วง
ที่เซตตั้งและบริฟไว้ก่อนก็จะทำไปตามนั้นก่อน ผมจะให้ทีมงานติดต่อ
ผู้จัดการส่วนตัวของคนที่เข้าบทในแต่ละครั้งเพื่อแจ้งคิวถ่าย ส่วน
ชื่อเรื่องเอง ในตัวบทซีรีส์ก็จะต้องเปลี่ยนด้วย เพื่อให้เหมาะสมกับ
การออกอากาศตามโทรทัศน์และช่อง”

ผมฟังโปรดิวเซอร์ที่พลิกเอกสารพลางเอ่ยพลาง

“ตัวซีรีส์ได้รับความสนใจอยู่แล้วก็จริง แต่อาจจะมีการโปรโมท
อื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย อย่างเช่นพวกงานอีเวนต์เล็ก ๆ หรืองานเปิดตัว

ตามห้างสรรพสินค้า ให้สัมภาษณ์สื่อ เป็นไปได้ก็อยากขอให้ทุกฝ่าย
ร่วมมือด้วย อ้อ! อีกเรื่องนะครับ...ตัวบทซีรีส์วิเศษผัวโหดไม่ได้แหวก
ไปจากบทนิยายมากนัก”

“...” ผมขยับตัวนิดหน่อยเมื่อคนพูดหันมาพอดี

“ส่วนนี้ผมขอขอบคุณคุณนักเขียนมากเลย เรื่องอื่นๆ ก็อยากให้
ช่วยด้วย อาจจะเป็นด้านคาแร็กเตอร์ของเด็กๆ ที่จะเล่น คุณจินเป็นคน
คนแต่ง เป็นธรรมดาที่จะเข้าถึงตัวละครได้มากกว่าทุกคน นักแสดง
จะได้เล่นออกมามีมิติมากขึ้น ถ้าซีรีส์เป็นไปได้อย่างดี เรตติ้งก็อาจจะ
ออกมาดีด้วย เรื่องโปรโมทเล็กๆ ในโซเชียลมีเดียมีคนของทางช่องเขาจะ
จัดการเอง”

มุ่มปากผมรู้สึกกระตุก ถูกพูดแบบนี้แล้ว จะทำยังไงได้นอกจาก
พยักหน้าตอบรับ

“ยังไงฝากน้องๆ เขาด้วยนะครับ”

“ครับ...”

นักเขียนอื่นอาจจะดีใจที่ถูกดึงให้มาร่วมและรับฟังความคิดเห็น
อย่างเต็มที่ เพียงแต่ผม...ออกจะลำบากใจนิดหน่อย หนึ่งในความ
ลำบากใจนั้นก็คือ ผมไม่รู้ว่าตัวเองจะช่วยให้เท่าที่พวกเขาต้องการ
รีเปล่า

ผมไม่สันทัดเรื่องวงการบันเทิง เท่าที่ได้ยินมาคือเซ็นสัญญาแล้ว
ก็แล้วไป เท่ากับบทเป็นของทางผู้จัด ถึงจะถามความเห็นคนแต่งแต่
ถ้าพวกเขาไม่ต้องการจะไม่ทำตามก็มีสิทธิ์เช่นกัน

ผ่านไปสักพัก โปรดิวเซอร์เบนไปคุยเรื่องอื่นๆ ซึ่งไม่เกี่ยวกับตัว
คนแต่งอย่างผมมากนัก นั่งเงียบๆ ในห้องแอร์เย็นฉ่ำแบบนี้ก็ชักจะ
ง่วง นอนสามชั่วโมงมันทำพิษกับผมแล้ว พอไม่ได้เล่นมือถือหรือทำ
อะไรหนึ่งตาก็หนัก จนวนจะปิดลงอยู่รอมร่อ

ตาแอบชำเลืองไปทางไอ้หินที่นั่งอยู่ด้านหลัง เห็นสีหน้ามัน
สติสก็่ก๊นุกุ่นเคื่อง หันกลับมาแก้ง่วงด้วยการหยิบปากกาขึ้นมาวาดรูป

เล็ก ๆ ตรงมุมเอกสารแบบไม่ให้ใครเห็น
 วาดเป็นไอ้หินถูกมัดแทงแหม่ง...
 แขนงมันตัวจริงไม่ได้ก็แทงด้วยภาพวาด เพิ่มหยดเลือดสดทะลัก
 ให้มันหลายลิตรเป็นพิเศษ

“หี...”

“...”

...แต่พอเงยหน้าขึ้นมาผมก็ต้องชะงัก
 ปากกาในมือหยุดขยับ เมื่อเห็นว่าร่างสูงที่นั่งอยู่ตรงข้ามกำลัง
 จ้องมองมาอยู่ก่อนแล้ว...ตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่รู้
 นับสิบมองภาพที่ผมวาด จากนั้นขยับนั้นยนต์ามีเส้นที่ขึ้นมามอง
 หน้าผม

แว็บแรกนึกว่าจะเจอสายตาตำหนิ เนื่องจากนิสัยและภาพ
 ลักษณะของหมายเลขสิบแปดในสายตาผมเป็นแบบนั้น แต่ผมกลับได้...
 รอยยิ้ม ไซ้ ผมได้รอยยิ้มจากอีกฝ่ายแทน

นี่ผมถูกเด็กกำลังหัวเราะใส่อยู่ว่่างั้น

คือผลอชยับชนกัน ผมแสวงกระแอมเบา ๆ ตีสีหน้าจริงจังแล้ว
 ค่อย ๆ ขยับมือมาแตะทาบบังภาพที่ตัวเองวาดเอาไว้ ได้แต่นึกแข็ง
 ตัวเองในใจที่ทำทางดูไม่ตั้งใจของตัวเองถูกเด็กอายุน้อยกว่ามาเห็นเข้า
 ให้ตายยย ปล่อยผมกลับไปนอนพักเหอะ

ในที่สุดประชุมก็เลิก

ผมอยู่คุยกับคนอื่น ๆ ในห้องประชุมอีกนิด พอพวกเขาพากัน
 ทอยออกมาจากห้องก็รีบเอ่ยขอตัวไปเข้าห้องน้ำแล้วยกมือลาพวก
 เขาเลย แสร้งทำทำที่อึดอัดเล็กน้อยเหมือนแสดงให้เห็นว่าที่จริงแล้ว
 ผมก็อยากอยู่คุยด้วยให้นานกว่านี้หน่อย แต่พอไม่มีใครเห็นก็คิดว่าค
 เสื่อไอ้หินแล้วรีบลากมันแยกออกมาอีกทางทันที...ง่วงจนจะล้ม
 อยู่แล้ว

“โธ้ย พี่จิ้น คอผมจะขาดแล้วเนี่ย”

“ให้มันขาดไปเลยก็ดี”

“ยังไม่หายอารมณ์เสียอีกเหรอกครับ ประชุมก็เลิกแล้วนะ”

“กุอารมณ์เสียมึงเนี่ยแหละ รู้ไว้ด้วย”

ผมมองมันด้วยสายตาคาดโทษ ล้วงมือหยิบกระเป๋าต๋องต่างค์ออกมา รื้อหาเหรียญ จากนั้นหยอดตู้กดน้ำอัตโนมัติหน้าห้องน้ำเพื่อจิ้มเลือกกาแฟสูตรหวานพิเศษยี่ห้อเดิมออกมาดื่มให้กระปรี้กระเปร่าขึ้น กะว่าสักสิบยี่สิบนาทีก่อนให้ผู้คนที่ออกอยู่หน้าห้องประชุมสลายตัวไปกันหมดก่อนแล้วจึงค่อยผ่านไปกดลิฟต์ลงไปขึ้นรถกลับบ้าน

“ว่าแต่...ดูเขาจะทุ่มกับนิยายพี่พอควรเลยนะครับ ถือว่าพีโซคดีนะ มีช่องมีคนช่วยโปรโมทแบบนี้”

“เหรอก” ผมสวนคำมัน เอนหลังพิงผนังก่อนยกกระป๋องกาแฟดื่ม

“นักเขียนที่มีสิทธิ์เสนอความเห็นแล้วทางนั้นบอกว่าจะรับฟังชัดเจนโอกาสไม่ได้ง่าย ๆ นะ”

เสียงถอนหายใจดังมาจากปากผมเบา ๆ “กูรู้”

ผมก็กำลังนึกตำหนิตัวเองอยู่เหมือนกันที่ไม่ได้ทุ่มเทกับมันให้มากกว่านี้ ทั้งที่มันได้รับโอกาสเต็มไปหมด

“พี่ก็ควรจะทำตามนั้นนะครับ ถ้าซีรีส์เรื่องนี้มันออกมาดี นามปากกาพี่ก็อาจจะยังเป็นที่รู้จัก ง่ายกับเรื่องหน้า”

“เดี๋ยวก่อน” คิ้วผมกระตุก “ที่พูดเนี่ย ใจคอมึงตั้งใจจะให้กูแต่ง แต่แนวบอยเลิฟเหรอก”

“เปล่าๆ ใช้ซะที่ไหน แต่ที่จริง...ผมก็ลืมนไปแล้วนะเนี่ยว่าก่อนหน้านี้พี่แต่งแนวสยองขวัญอยู่อะ”

“ไอ้สัตว์นี่”

“ก็แนวชายรักชายของพี่มันดังกว่าเยอะเลยนี่”

มันทำสีหน้าเหมือนตัวเองไม่ผิด พยายามเอ่ยเอาออกเอาใจผม

อีกสองสามประโยคแล้วหยิบมือถือขึ้นมาดูเวลา บอกว่าจะส่งเม้มโม
ที่จดมาจากห้องประชุมวันนี้ส่งให้ แล้วจัดแจงเปิดกล้องถ่ายรูป

ผมไม่ตอบอะไร ข้าเลื่องมองมันนิดหน่อยแล้วเลือกจะหลับตา
ลง ยืนฟังผนังพักสายตาสักครู่ ตั้งใจว่าหมดกาแพะระป๋องนี้แล้วจะรีบ
กลับไปนอนพักผ่อน นอนตอนนี่คงตื่นมาอีกทีตอนสามสี่ทุ่ม จากนั้น
แหละถึงค่อยปลุกปล้ำกับต้นฉบับต่อ

วางแผนให้ตัวเองอยู่ในหัวเป็นฉาก ๆ แต่พอลิ้มตาขึ้นมาอีกที
ผมก็สะดุ้งโหยง

“เฮ้ย!”

โปก!

“ไอ้ย!”

“คุณจิ้น”

ผมนี้วหน้า ยกมือไปจับหลังหัวของตัวเองโดยอัตโนมัติ

จากที่วงอยู่แล้วก็รู้สึกมันเหมือนเห็นดาว

“เป็นอะไรรีไปล่าครับ เจ็บมัย”

คิวผมชนกันแน่น หลังจากลิ้มตาขึ้นมาแล้วเจอร่างสูงสมส่วน
ของหมายเลขสิบแปดมายืนอยู่ตรงหน้า กะจากระยะแล้วห่างออกไป
แค่ก้าวเดียวเท่านั้น วงหน้าหล่อ ๆ ของอีกฝ่ายขยับเข้ามาใกล้เหมือน
จะสังเกตุ แต่ดันทำให้ผมหัวใจเกือบวายตาย ร่างกายตั้งใจจะขยับ
ถอยหลังตามอัตโนมัติ แต่ลิ้มไปว่ายืนฟังผนังอยู่ หลังหัวเลยกระแทก
เข้าไปเต็ม ๆ

สีหน้าของนับสิบตอนนี่ดูจะตกใจไม่แพ้กัน พอเห็นท่าทางผม
เขาก็ยิ่งขยับเข้ามาใกล้

“ให้ผมดูหน่อย”

อีกฝ่ายพูดแล้วก็เอื้อมมือเข้ามาใกล้ ใช้มือขวาดันตัวผมให้ออก
ห่างจากผนัง จากนั้นเคลื่อนเข้าไปใต้กลุ่มผม ไล่ปลายนิ้วไปยังบริเวณ
จุดที่ถูกกระแทก ผมจับอยู่ก่อนแล้ว มือเลยสัมผัสโดนกันอย่างช่วย

ไม่ได้

หน้าผมนี่มากกว่าเดิม พยายามใช้อีกมือดัน
“เดี๋ยว ๆ เดี่ยวก่อน...”

“กระแทกแรงอยู่นะครับ อาจะบวมก็ได้”

“เอ่อ ก็อาจจะ”

“ยังไงก็เอาน้ำแข็งมาประคบเผื่อไว้จะได้ไม่ปวด”

“โอเค ๆ ฉันรู้แล้ว... ขยับออกไปก่อนได้มั๊ย”

สุดท้ายผมก็ว่าพร้อมพลิกมือจับข้อมือหนาของอีกฝ่ายไว้แล้ว
ดันให้ถอยไป เหมือนนับสิบจะเห็นสีหน้ายุ่งเหยิงของผม เขาเลยแสดง
ท่าทางรู้สึกผิดออกมาอย่างใจแจ้ง ขยับห่างอย่างที่ผมต้องการในที่สุด
พอไม่มีร่างสูง ๆ มายืนประกบแล้วก็รู้สึกหายใจหายคอคล่อง
ขึ้นมากหน่อย... ผมไม่ได้ตัวเตี้ยอะไรหรอก แต่หมายเลขสิบแปดเป็นเด็ก
มหาวิทยาลัยปีสองที่โคตรจะสูงต่างหาก

“ขอโทษนะครับ”

ที่แรกผมยังหน้ายุ่ง แต่พอได้ยินคำขอโทษแล้วก็พยายามคลาย
ลง โบกมือปัด ๆ “ไม่เป็นไร ๆ”

จุดที่โดนกระแทกเริ่มจะหายเจ็บแล้ว ผมเลยไม่อยากจะไร่มาก
พอสติเริ่มกลับมาก็เลยมีเวลามาสังเกตอีกฝ่ายให้ชัดเจนมาก
ยิ่งขึ้น สีหน้ากังวลนิด ๆ ที่มองทอดมารวมเข้ากับภาพลักษณ์ที่ดูดีทุก
กระเปียดนิ้วของเขาแล้วก็ไม่ได้ทำให้ดูอ่อนแอ แต่ดูสุภาพมากกว่าเดิม
ด้วยซ้ำ ชุดที่สวมวันนี้ก็ไม่ใช่ชุดแนวแบบบอยตามลุคพระเอกผม
เหมือนวันก่อนแล้ว

ขนาดใส่เสื้อเรียบ ๆ ง่าย ๆ ยังให้ดูเหมือนกำลังจะไปเตรียม
ถ่ายแบบ... คอนเซ็ปต์เจ้าชายแอบปลอมตัวออกมาเที่ยวเล่นนอกวง
อะไรทำนองนั้นอะ

ตาคุณมยังคงมองมาที่ผม ถึงจะอึดอัดอยู่บ้าง แต่ผมก็พยายาม
ส่งยิ้มให้

ไฉ่หิ่น มิ่งหายไปในเหน่เยี! ไฉ่เต็กนี้มันมาประจบกุ๊กอีกแล้วไม่เห็น
เธอ!

“มาเข้าห้องน้ำเธอ”

“เปล่าครับ”

คิวผมขยับขึ้น เหล่มองไปซ้ายขวา ทางขวาเป็นผนังสุดทางเดิน
ส่วนซ้าย... “อ้อ! มากดน้ำดื่มสินะ”

“เปล่าครับ ผมมาหาคุณจีน”

ผมชะงัก “หือ? หาฉัน?”

“ครับ ที่แรกผมนึกว่ากลับไปแล้ว พอถามที่มงานเขาบอกคุณ
จีนมาเข้าห้องน้ำ”

“อ้อ! แล้วมีธุระอะไรล่ะ หรือว่าเรื่องบท”

พอผมถามอย่างนั้น คนตรงหน้าก็เผยสีหน้าเกรงอกเกรงใจ
ออกมา “ครับ ผมยังไม่ค่อยเข้าใจบทและคาแร็กเตอร์ตัวละครบางส่วน
เท่าไร เลยอยากจะถามคุณจีน”

“อ้อ” ผมถึงบางอ้อ หันไปทึ่งกระป๋องกาแฟลงถึงขยะข้าง ๆ
แล้วขยับตัวให้เป็นการเป็นงานขึ้น “ตรงไหนล่ะ”

“ยังไม่ใช้ตอนนี้หรอกครับ แต่ผมอยากจะ...ขอช่องทางติดต่อ
เอาไว้ได้รึเปล่า”

“ไม่มีปัญหา ๆ ตรงไหนช่วยได้ก็จะช่วย เอาเบอร์...ไม่สิ ไลน์ดี
กว่า”

ผมล้วงหยิบมือถือถือตัวเองออกมาจากกระเป๋า เข้าเจ้าแอมพ
สีเขียวแล้วเปิดไปที่คิวอาร์โค้ดของตัวเอง

ที่แรกก็ว่าจะให้เบอร์เพราะมันดูเป็นการเป็นงานมากกว่า แต่
ว่าผมเป็นคนที่เวลานอนหลับสนงุนง ถ้านับสิบโทร.มาปรึกษาตอนที่
ผมนอนอยู่ก็คงไม่มีอารมณ์มาแนะนำอีกฝ่ายเท่าไร ถ้าไม่ด่วนมาก
ทั้งข้อความไว้ในไลน์ก็อาจจะสะดวกกว่า

“สิบ!”

แต่จังหวะที่จะยื่นไปให้คนตรงหน้าสแกน ก็ถูกเสียงเรียกของใครบางคนดังขึ้นขัดชะงักก่อน

ทั้งผมทั้งหมายเลขสิบแปดหันไปยังทิศทางของเสียงพร้อมกัน จากนั้นก็เห็นร่างเล็ก ๆ ของใครบางคนวิ่งเข้ามาใกล้ อีกฝ่ายพุ่งเข้าไปแตะแขนอีกฝ่ายแล้วเขย่าไม่เบาไม่แรงนัก

“สิบ หายอยู่ตั้งนาน จะกลับเข้ามาหา’ลัยอีกไหม้ย”

เป็นน้องเอ๋อที่แสดงเป็นนายเอกนิยายผมนี่เอง

“อืม”

นับสิบชะงักไปนิดหนึ่ง นัยน์ตาคู่คมเหมือนฉาบไปด้วยแผ่นน้ำแข็งบางเบา

ผมมองขณะลดมือที่ถือโทรศัพท์ลง ท่าที่สนิทสนมของทั้งคู่ทำให้ผมเลิกคิ้วอย่างแปลกใจ

มาเห็นชัด ๆ อีกทีแล้วก็พบว่าน้องเขาดูหน้าตาน่ารักน่าเอ็นดูจริง ๆ นั่นแหละ ตัวเล็ก ๆ น่าจะเล็กกว่าผมหลายเซ็นต์เลย แขนบาง ๆ ลวมอยู่ใต้เสื้อคลุมไหมพรมถักตัวนอกที่ยาวมาจนถึงครึ่งนี้

“อ้าว พี่จิ้นนี่นา”

จังหวะนั้นเจ้าตัวก็หันมาเห็นผมเข้า เลยส่งเสียงใส่นั้นทักอย่างแปลกใจ “พี่จิ้นยังไม่กลับหะอครับ เห็นผู้กำกับบอกพี่จิ้นกลับไปแล้ว ตอนแรกผมยังตั้งใจจะมาคุยด้วยอยู่เลย”

ผมยิ้มนิด ๆ ตอบกลับตามมารยาท “ก็กำลังจะกลับแล้วนะ”

“อ้อ...”

“น้องเอ๋อกับหมายเลข...นับสิบเป็นเพื่อนกันหะอ” ผมอดจะถามไม่ได้

ปกติไม่ได้เป็นคนสอดรู้สอดเห็นอะไรหรอกนะ อันนี้บอกไว้ก่อน แต่เผอิญว่าทั้งคู่เล่นซีรีส์ให้นิยายของผมทั้งคู่เลย แถมจากท่าทีแล้วก็เหมาะสมใช้ได้อยู่ ถึงน้องเอ๋อจะตัวเล็กไปหน่อยถ้าเทียบกับนับสิบ แต่หลาย ๆ คนก็ชอบนายเอกนางเอกตัวเล็ก ๆ น่าปกป้องทะนุถนอม

เหมือนแมวน้อยอยู่แล้ว เห็นพวกเขาสนิทกันก็รู้สึกยินดีกว่าเดิมน้อยๆ

“ครับ เอ่ยกับสิบเป็นเพื่อนเอกเดียวกัน”

“อ้อ! ชวนกันมาแคสต์สินะ”

“ที่จริงก็...เปล่าหรอกครับ” น้องเอ่ยยิ้มแหยๆ “ผมแอบได้ยินที่ผู้จัดการคุยกับสิบเรื่องแคสต์ตั้ง เลยมาสักครู่ด้วย ปกติผมแค่ถ่ายโฆษณากับแพชชั่นนิตยสารนิตน้อย นี่เพิ่งจะมาเล่นซีรีส์ครั้งแรกเลย”
...นี่เอง

ผมพยักหน้าคลอไปกับคำอธิบายนั้นเบาๆ “ผ่านทั้งคู่ก็ดีแล้วสนิทกันแสดงด้วยกันคงอึดอัดน้อยกว่า”

น้องเอ่ยทำตาโตอย่างน่ารัก “บางทีจะเงินมากกว่านะสิครับ”

“ฮ่าๆ แต่ก็ดีกว่าเงินกับคนอื่นนะ”

“ขอบคุณมากครับ”

ผมยิ้ม แสดงมาตให้ดูเป็นผู้ใหญ่ใจดี “โอเค ไว้เจอกัน พี่ต้องกลับแล้ว”

มือยกขึ้นรับไหว้จากน้องเอ่ย แต่พอตัวดีไล่สายตาไปทางนับสิบก็ต้องชะงักนิดหน่อยเมื่อเห็นนัยน์ตาของอีกฝ่ายซึ่งจ้องมา ผมอ่านมันไม่ออก แล้วก็ไม่ได้คิดจะยื่นมือไปอ่านด้วย เพราะงั้นถึงเลือกจะพยักหน้าให้แล้วหมุนตัวเดินแยกออกมาทันที

ได้ยินเสียงทั้งคู่พูดคุยตอบโต้ไล่ตามหลังมานิดหน่อยแต่ก็ไม่ได้ไปสนใจ นึกถึงใครอีกคนขึ้นมา

ว่าแต่...ไอ้เหี้ยหินนี้มีมันวอนดินจริง ๆ นะ ตกลงมันหายแม่งไปไหนเนี่ย

ประชุมวันก่อนเสร็จไปแล้ว อย่าคิดว่าแค่นั้นจบทั้งหมดกัน
การจะถ่ายทำละครหรือซีรีส์แต่ละเรื่องมีขั้นตอนอะไรเยอะแยะมากมายเป็นหางว่าว พอประชุมเรียบร้อย ต่อมาก็คือ...บวงสรวง

เปิดกล่อง

คราวนี้ผมบอกให้ไฉนไปแจ้งกับทางทีมงานเรียบร้อยแล้ว
ไปได้แค่ช่วงครึ่งหลังของงานพิธีเนื่องจากมีธุระ ไฉนธุระที่ว่านั้นก็ธุระ
จริงๆ ไม่ใช่ข้ออ้างซีเกียอะไร ผมออกจากคอนโดฯหิ้วเสื้อผ้าสองสาม
ชุดกลับบ้านมาตั้งแต่วันก่อนแล้ว ไม่ได้แตะต้นฉบับทำงานอะไรเลย
ด้วยซ้ำเพราะต้องนอนค้างโรงพยาบาลเฝ้าอาการหลังผ่าตัดของตา

กระทั่งขับรถส่งแกกลับบ้านเรียบร้อยแล้วก็ประจวบเหมาะเจาะ
กับที่ไฉนโทร.เข้ามาพอดี

“มีงนี่ตรงเวลาจริงๆ นะ” ผมรับแล้วกรอกเสียงหน่ายๆ ลงไป
ตามสาย

[พึมพำว่าราวๆ นี้จะเสร็จธุระผมก็ตั้งนาฬิกาปลุกไว้แล้วดิ แล้ว
นี่ส่งตมาถึงบ้านเรียบร้อยแล้วใช่มั๊ย แกเป็นไงบ้าง]

“อืม ก็โอเค ไม่เป็นไรมากแล้ว ถ้าไม่นับป่วยครั้งนี้ที่จริงแกก็ยัง
แข็งแรงอยู่เลย” ผมตอบพลางเสียบหูฟังแล้วเอื้อมมือไปเปลี่ยนเกียร์
เพื่อจะถอยรถออกจากซอยหมู่บ้าน

[ดีแล้วครับ แล้วพี่ะยังงี มาไหวปะเนี่ย]

“ถ้ากูบอกไม่ไหวละ”

[ไม่ไหวก็ต้องมาครับ วันพีตตั้งวันก่อนพี่ก็ไม่ได้มา]

ผมส่งเสียงขึ้นจมูกให้มันไปทีหนึ่ง “เออๆ นี่ก็กำลังจะไปแล้วงี
อิกยี่สิบนาทีถึง”

พอวางสายไฉน ผมก็มาตั้งสมาธิกับการขับรถไปยังสถานที่
นัดหมาย

ที่จริงผมเคยบอกไฉนไว้หลายต่อหลายครั้งแล้วว่าถ้าไม่ใช่เรื่อง
สำคัญที่ต้องขอความร่วมมือจากคนเขียนจริงๆ ก็ไม่จำเป็นต้องให้ผม
ไป แต่มันก็ยังไม่มาบอกว่าจะมารับผมทุกครั้ง มีนูนนี่ที่เราก็ียงแม่น้ำ
ห้าสายมารวมกันเป็นผมควรไปบ้างละ ไปดูให้เห็นกับตาจะดีที่สุดบ้าง
ละ ตั้งแต่วันพีตตั้งนักแสดงถึงงานบวงสรวง

ผมขับรถมาจนถึงสถานที่ที่ไอ้หินแปะโลเคชั่นไว้ในไลน์ พอข้อความบอกมันเจ้าตัวก็รีบโผล่ออกมารับทันที มันอยู่ในชุดขาวสุขภาพ ريبโบกไม้โบกมือให้ผมเอารถไปจอดเอาไว้อีกทาง

“เขากำลังสวดกันอยู่เลยพี่”

ผมพยักหน้า มองตรงไปยังจุดจัดงานด้านหน้า หยิตาเพราะแสงอาทิตย์ร้อนแรงในยามกลางวัน

ขุมสูงกันแดดถูกกางตั้งเอาไว้สามสี่ตัว มองเห็นโต๊ะสำหรับจัดพิธีมีพานทองวางถวายเอาไว้เต็มไปหมด ควันจากธูปเทียนในช่วงเที่ยง ทำให้เห็นเป็นภาพพร่าเลือน ผู้ร่วมงานแต่ละคนสวมชุดขาว กำลังพากันประนมมืออย่างนอบน้อม มองเห็นคนถือกล้องคอยเก็บภาพเอาไว้ด้วย อาจจะเป็นคนคอยถ่ายภาพลงสื่อเป็นการโปรโมทไปในตัว

“เดี๋ยวไอ้เขาสวดเสร็จค่อยเข้าไปก็แล้วกัน” ผมตัดลินใจ

“เอานั่นก็ได้พี่ รอแถวนี้ก่อน เดี่ยวผมแวะเข้าไปหยิบน้ำมาให้ มีแซนด์วิชด้วย เอาปะ”

“แค่น้ำเปล่าก็พอ ขอใบ้ใจมาก”

ไอ้หินพยักหน้า ว่าแล้วมันก็วิ่งไปนูนมานี่ ส่วนผมพอรับแก้วน้ำพลาสติกมาจากมันก็จิบทีละนิดให้คล้ายร้อน ตาก็กวาดมองบรรยากาศรอบตัวไปเรื่อย ๆ เห็นตรงฝั่งด้านโน้นมีเก้าอี้พลาสติกสีฟ้าวางอยู่หลายตัว แต่ผมก็เลือกจะยืนอยู่ใต้ต้นไม้ซึ่งดูท่าจะร่มเย็นกว่า ดูอะไรจนเบื่อก็เปลี่ยนเป็นหยิบมือถือขึ้นมาเล่นแทน

ในกรู๊ปกองบรรณาธิการมีแค่ภาพแท็กทวิตซ์นิยายผมมาแปะมันเป็นภาพของงานบวงสรวงที่กำลังจัดสด ๆ ร้อน ๆ อยู่ตอนนี่เลย ผมอดจะกดภาพให้ขยายใหญ่ดูด้วยความสนใจไม่ได้ แล้วก็เห็นรูปผู้กำกับผู้จัด ยังมีนับสิบกับน้องเอ๋และดาราตัวหลักคนอื่น ๆ ยืนสำรวจในชุดสีขาวสะอาดตา ข้อความที่แนบมาก็ไม่พ้นคำหวัดเกี่ยวกับนักแสดงนั่นแหละ

ผมอ่านไลน์ที่แจ้งเตือนต่อมาว่า ‘ต้องขอบคุณที่ได้นับสิบมาเล่น

เป็นพระเอก กระแสฟุ้งกว่าเดิมอีก ยอดกตซื้อหนังสือในเว็บเพิ่มมาอีกตั้งหลายออร์เดอร์' ของหนึ่งในบก.แล้วได้แต่ยื่นจมูก...อวยออกนอกหน้าเหียวนะ

“จิ้น...?”

“...”

“จิ้น จิ้นปะนะ!? ใ้อ์จิ้น!”

ในตอนที่กำลังรวบรวนพิมพ์ตอบได้ในกรุป หูก็ได้ยินเสียงตะโกนเรียกชื่อตัวเองดังมาแว่ว ๆ

พอเงยหน้า...ก็มองเห็นผู้ชายคนหนึ่งในชุดเซ็ทสีขาว เขาสวมแว่นกรอบหนาเอาไว้บนตัง ไม่ได้ดูเนิร์ดเพราะทรงผมยุ่งเหยิงกระเซอะกระเซิงบนหัว อีกฝ่ายกำลังยืนจต ๆ จ้ง ๆ มองมาทางผมอยู่ห่างไปหลายก้าว

“เอ๋อ...” ผมเลิกคิ้ว “ครับ”

“ใ้อ์จิ้นจริง ๆ ด้วย! นี่กูเอง ต้ม”

“ต้ม?”

เจ้าของชื่อยิ้มกว้างจนเห็นฟัน ก้าวพรวด ๆ มาหยุดอยู่ตรงหน้าผม “โหวทำหน้านั้น อย่าบอกนะว่าลืมนกันแล้ว จมมหา'ลัยมาก็ไม่ถึงสิบปีสักหน่อย อย่าทำเหมือนคนแก่ดิอะ”

มือหนา ๆ ของอีกฝ่ายแตะไหล่ผมแล้วตบแปะ ๆ เบา ๆ ขณะที่ผมยังมุ่นคิ้วมองหน้าอีกฝ่าย

“ต้ม?...ต้ม? ใ้อ์ต้ม? มึงคือใ้อ์ต้มหรือ!?”

“ฮ่า ๆ ๆ เออ กูเอง”

ผมเบิกตากว้าง ปากเผยอค้างอย่างตะลึง ไล่สายตามองสำรวจคนตรงหน้าตั้งแต่หัวจรดเท้า

เมื่อตอนเรียนมหาวิทยาลัยผมมีเพื่อนไม่สนิทแต่เรียนเซคเดียวกันเอกเดียวกันอยู่คนหนึ่งชื่อต้ม ใ้อ์ต้มคนนั้นจะว่าเป็นเด็กเนิร์ดก็ไม่ใช่ เด็กเกกมะเหรกเกรกก็ไม่เชิง ถึงจะสวมแว่นแบกกระเป่าใบตุง

แต่เหล่านูหรีก็เตะ ตอนอยากจะเลิกมันยังเคยเข้ามาปรึกษากับผมที่ เลิกสำเร็จไปตั้งแต่ตอนม.ปลายอยู่เลยว่าควรเริ่มต้นจากอะไรดี

เพราะไม่ได้สนิท พอจบมาก็ไม่ได้ติดต่อหรืออะไรกันอีกเลย อย่างว่าเถอะ ขนาดเพื่อนสนิทในกลุ่มเดียวกัน พอจบมาใหม่ๆ ติดต่อกันอยู่ได้ปีสองปีก็ค่อยๆ เจียบหายไป ต่างคนต่างมีสภาพแวดล้อม ใหม่กันหมด...ก็ถือเป็นเรื่องธรรมดาแน่นแหละ

ผมคิดขณะใช้สายตามองขึ้น ๆ ลง ๆ สำนววจนตรงหน้าทั้งที่ปาก ยังหุบไม่ได้

“มองกูแบบนี้หมายความว่าไง”

“เปล่า...แค่คิดว่าถ้ามึงคือไอ้ต้ม จะว่าเปลี่ยนก็เปลี่ยน ไม่เปลี่ยน ก็ไม่เปลี่ยน”

คำพูดนั้นทำมันหัวเราะ “ก็หลายปีแล้วนี่หว่า มึงนั่นแหละ หน้า ยังดูเด็กเหมือนเดิม แต่ผิวแม่งขาวออกกว่าเดิมเยอะเลย”

“ก็กูไม่ค่อยได้ออกจากห้อง”

“ไม่ค่อยออกจากห้อง? อย่าบอกนะว่ามึงกิน ๆ นอน ๆ ให้พ่อ แม่เลี้ยงอะ”

ผมหรีตา อยากจะเอื้อมมือไปตบหัวเพื่อนสมัยมหา'ลัยคนนี้ สักที

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะโกรธไปแล้วก็ได้ แต่เพราะผมพอจะรู้อยู่ บ้างว่านิสัยมันเป็นอย่างไง และรู้ว่าที่มันพูดก็แค่เจตนาจะเข้าเหยยเพื่อ เพิ่มความสนิทสนมให้เหมือนเดิมและอาจจะมากขึ้นหลังจากไม่เจอกันนานก็เท่านั้น

“ตกลง ไม่ออกจากห้องก็ทำงานของกูเนี่ยแหละ”

“ทำงาน?” แวบแรกมันดูจะแปลกใจ ต่อมาก็ขยับลูกตาดำไปมา เหมือนกำลังประมวลผล คงได้ข้อสรุปตามมาจากนั่นเองถึงได้เบิกตา จนแทบถลน “เดี๋ยวนะ คุณจิ้น ๆ คนแต่งซีรีส์เรื่องนี้ที่เขาพูดถึงนี่อย่า บอกนะว่า...”

ผมมองหน้าคนที่เว้นประโยคไว้กลางคัน ถึงจะอายเพื่อนอยู่บ้าง แต่ก็แสร้งทำสีหน้าเหมือนไม่อะไรขณะผงกศิระชะแบบซิล ๆ “เออ ภูเขาเองแหละ”

“เขี่ยย...”

“...”

“ตั้งแต่ครั้งก่อนก็ได้ยินชื่อคุณจินคนแต่งอยู่หรือ เด็กกูก็พูดถึงมิงอยู่เหมือนกัน ไม่คิดเลยว่าจินที่ว่าจจะเงินเดียวกับเพื่อนกูนี้เอง แมงโคตรจะโลกกลม”

ประโยคเหมือนแปลกใจตามปกติ แต่ผมฟังแล้วกลับสะดุดหูตรงจุดหนึ่ง

“เดี๋ยวนะ เด็กมิง? เด็กมิงพูดถึงกู?”

“เออ มาแคสตั้งนิยายมิงไง ได้แสดงด้วย” มันว่าแล้วหัวเราะหึ ๆ แต่ผมนี่ลี ดาถลนแทนมันแล้วคราวนี้

ไ้่นี่มีเด็กหรือเนี่ย...

“เด็กมิงนี่อย่าบอกนะว่าน้องเอ๊ย?”

มันเลิกคิ้ว โบกมือ “ไม่ใช่ ๆ มิงน่าจะเคยคุยกันแล้วนะ ไ้สลิปไปนับสิบ”

“นับสิบ!?”

“เออ ตะโกนทำไมเนี่ย”

“มิงเลี้ยงนับสิบหรือ” ผมว่าแล้วอ้าปากพะงาบ ๆ เหมือนไ้เง็งเกือบสองสามนาทีต่อมาก็คุมความคิดได้ ชมวดคิ้วมองมัน แน่นนอนว่าคราวนี้ลอบสังเกตคนตรงหน้าให้ถี่ถ้วนกว่าเดิมซะอีก

ไ้ตั้งมั่นก็สมเป็นผู้ชายมาดแมนปกติทั่วไปคนหนึ่ง ส่วนสูงมองด้วยตาเปล่าแล้วไล่เดียวกับผม การไล่เดียวกับผมแปลว่านับสิบสูงกว่ามันแน่นอน...ถึงจะมีคำพูดที่ว่าส่วนสูงไม่มีผลต่อแนวราบก็เถอะ แต่แบบนี้มันน่าตกใจไปหน่อยแล้วมั้ง

“เดี๋ยว ๆ ไ้เหยี่ย มิงจินตนาการไปถึงไหนเนี่ย สมเป็นนักเขียน

จริง ๆ” มันสายหัว “ไม่ใช่เด็กแบบนั้นสิวะ เด็กในที่นี่คือเด็กที่ถูกดูแลอยู่
ภูทำงานเป็นผู้จัดการส่วนตัวดารา อะไรทำนองนี้”

“ผู้จัดการดารา...”

ผมพิมพ์ตาม พอประมวลคำอธิบายนั้นสีหน้าก็ค่อย ๆ คลาย
ลง

แอบรู้สึกโล่งอกนิด ๆ ไม่ใช่ที่ผมรังเกียจหรืออะไรกับความ
สัมพันธ์ของเพศเดียวกันนะ แต่แค่พอรู้แล้วมันจะทำตัวไม่ถูกเวลาเห็น
ทั้งคู่ต่างหาก คิดภาพเพื่อนกับหมายเลขสิบแปดคนหล่อมาดเจ้าชาย
กินต่บกันก็แปลก ๆ แล้ว

“แล้วไม่พูดให้ตีแต่แรกวะ พูด้งนี้ใครก็ต้องคิดแบบกูทั้งนั้นแหละ”

“ฮ่า ๆ” มันหัวเราะอีก ดูจะขำมาก

“แล้วโหมาถึงมาเป็นผู้จัดการดาราละ มาดมึงไม่ให้เลยนะ”

ไอ้ตั้มยกไหล่ “มึงก็รู้ว่าพี่สาวกูทำโมเดลลิ่ง ตอนกูจบมหา’ลัย
มายังไม่อยากทำงานอะไรก็ถูกเจ้มนั้ให้วุ่นให้มาช่วย ช่วยไปช่วยมา
ไม่รู้กลายเป็นทำอาชีพนี้ได้ไง”

“อ้อ! ก็ดีออก ได้ช่วยที่บ้าน”

“ช่วยแต่ไม่ชอบก็เท่านั้น”

“แต่เด็กมึงก็ทำทางจะเรียบริ้อยเชื้อฟังนี่ จะเรื่องมากงานทำไม”

“เรียบริ้อยเชื้อฟัง!” มันเบิกตากว้าง ต่อมาก็ทำหน้าบูเลี่ยน “ไอ้
เด็กนั่นเนี่ยนะเรียบริ้อยเชื้อฟัง...ภาพลักษณ์แ่งเป็นสิ่งที่น่ากลัวจริง ๆ
ว่าแต่มึงเหอะ พูตไปพูตมาก็ไม่คิดนะว่าจะมาเป็นนักเขียนนะ แถม
เขียนจนดังได้ออกซี้ริงซี้ส์ซะด้วย” คนพูตยี้มกริม ยกมือตบบ่าผมอีก
แปะ “กูอ่านบทของไอ้สิบแล้วนะเว้ย แซบสาส”

“เหี้ย” ผมพิมพ์เบา ๆ “จะไปอ่านทำไม”

“อ้าว กูเป็นผู้จัดการส่วนตัวไอ้สิบมัน ก็ต้องอยากรู้บ้างสิวะว่า
เด็กกูจะได้เล่นบทแบบไหนยังงัยบ้าง”

“...” ผมกลกอกตาอย่างแข็ง ๆ ไม่ได้พูดอะไรอีก

ไอ้ตั้มเหมือนจะดูออกว่าผมเขิน มันเลยหัวเราะพร้อมส่งสีหน้า ล้อเลียนมาให้ แต่ยังคงที่ยอมเปลี่ยนเรื่อง ไม่ได้เจอกันนานคุยไปคุยมาก็มีเรื่องนั้นเรื่องนี้มาเป็นหัวข้อสนทนามากมายเต็มไปหมด สุดท้ายมาจบอยู่ที่งานเลี้ยงที่จะมีต่อหลังจากนี้

ที่แรกผมเหนื่อย ๆ อยู่บ้าง แต่พอรู้ว่าอย่างน้อยไอ้ตั้มมันก็ไปด้วยเลยพอจะร่าเริงขึ้นมาได้หน่อยหนึ่ง

“ไหน ๆ ก็ไม่ได้เจอกันนานแล้ว คินนี่ก็อยู่คุยกันยาว ๆ เลยก็แล้วกัน ภูเปลี่ยนบัญชีไลน์กับเบอร์ใหม่ เดียวมาแลกกันใหม่ด้วย ไว้รอบหน้าจะได้...”

“พีตั้ม”

ผมกับไอ้ตั้มหันไปทางต้นเสียงพร้อมกัน เสียงทุ้มนุ่มนวลแบบนี้เดาไม่ยากเลยว่าใคร...

หมายเลขสิบแปดอยู่ในชุดสีขาวสะอาดตาปราศจากลวดลายใด ๆ อีกฝ่ายมีหน้าหล่อ ๆ เป็นกำไรเลยใส่แล้วไม่ได้ดูเป็นอาแปะไปโรงเจ ถึงขั้นนั่งต่าที่จ้องมองมาจะเรียบเฉยไปหน่อยก็เถอะ

“อ้าว ไอ้สิบ สวดเสร็จแล้วหรือ”

“อืม” เจ้าตัวครางรับสั้น ๆ ในลำคอก่อนจะหันมาทางผมแล้วยิ้มบาง ๆ “คุณจิ้น”

เนีย...ไอ้ตั้ม เด็กมึงแม่งประจบออกหน้าออกตามาก

ผมยิ้มมุมปากอยู่ในใจ แต่ที่แสดงออกคือยิ้มตอบกลับพอเป็นมารยาทพร้อมพยักหน้า “หวัดดี”

“มานานแล้วหรือครับ”

“ก็พอสมควรแล้ว แต่บังเอิญเจอเพื่อนก่อนนะ”

“เพื่อน...” นับสิบพึมพำ จากนั้นตวัดสายตาไปทางผู้จัดการ ส่วนตัวของตัวเอง “คุณจิ้นกับพีตั้มเป็นเพื่อนกันหรือครับ”

“เออ ไอ้จิ้นมันเป็นเพื่อนสมัยมหา’ลัยของกูเอง กูเพิ่งมาเจอมารู้เนี่ยแหละ” ไอ้ตั้มมันตอบแทนผม

“อ้อ!...”

ผมพยักหน้าส่ายตบเบาๆ พอนับสิบไม่ได้พูดอะไรอีก ก็หันไปมองเพื่อนที่ยืนอยู่ข้างๆ เห็นมันขยับมือไปจับเสื้อตรงอกแล้วโบก “เออเหอะๆ ยืนตรงนี้นานๆ ชักจะร้อนละ เราเข้าไปทางโน้นดีกว่า สวดก็เสร็จแล้ว เดี่ยวเขาจะได้ไม่ต้องให้คนมาตาม”

ไอ้ตั้มยกมือขึ้นชี้แขนพาดไหล่ผมไว้ข้างนับสิบอีกข้าง จากนั้นดันให้ก้าวเดิน ผมเองก็ขยับตามอย่างว่าง่าย พอเจอเพื่อนเก่าก็ยิ้มไ้ หินไปเลย เข้ามาได้ซุ่มบ๊อบ ทักทายกับทีมงานเรียบร้อยก็แยกไปนั่ง กวักมือเรียกไอ้ตั้มให้มานั่งด้วยกัน

อย่างน้อยในกองถ่ายที่มีแต่คนแปลกหน้าผมก็ไมรู้สึกรู้สิดัดด่าเท่าตอนแรก...

นับ 3

“เออ ดี ๆ พระเอกเย็นชานิ่ง ๆ แบบนี้แหละเป็นที่นิยม” พี่บก.
แกว่าอย่างนั้นก่อนจะวางไอแพดลงกับโต๊ะ มองเห็นแอปพลิแคชั่น
เวิร์ดที่เต็มไปด้วยตัวอักษรละลานตา “อันนี้ผ่าน ต่อเลยนะจิ้น เดี่ยว
เรื่องสัญญาที่ค่อยให้อั้ห็นติดต้อไปอีกที อ้อ! แต่รอบนี้เรื่องจาก
วาทวิพ็ขอแบบแซ่บ ๆ นะ แซ่บบแบบไม่ลืมหูลืมตาไปเลยก็ดี”

“หา!?”

“ปกติแล้วเวลานักเขียนคนอื่นเขียน ไอ้พวกจากมีเพศสัมพันธ์
เนี่ยมันจะเป็นไปตามสเต็ปไข่ม้อยละ จูบ จูบคอ เลียหัวนม แล้วเลยลง
ไปด้านหลัง ใช้นิ้วทำให้ชินก่อนสอดใส่ กระแทกอะไรทำนองนี้”

“เอิ่ม...พี่” ผมขมวดคิ้ว คอตั้งตรงแต่ลูกตาดำกวาดไปซ้ายขวา
ล่อกล่อกเพราะรู้สึกว่ารระดับเสียงที่แกพูดออกมาไม่ได้เบาเลยสักนิด
ร้านกาแฟก็งัดค้บ่าย ๆ แบบนี้ค่อนข้างเจียบเจียบด้วย เอ่ยแต่ละคำ
ชาวบ้านก็ได้ยินกันหมด

“พี่อยากจะให้มันแปลกแตกต่างออกไปบ้าง อาจจะแบบเล่น
คำพูดบ้าง แน่น รัด ทำให้มันดูเซ็กซี่ ๆ มากกว่าเดิม สเต็ปหรือพวกท่า
อะไรไม่ต้องเอาตามเดิมก็ได้ บก.ใหญ่แกให้คนส่งหนังสือมาให้ตั้งเยอะ

ไม่ใช่เหรอ ลองเอาพวกของต่างประเทศมาดู พล็อตอะ ตอนนี่ไม่มีปัญหาแล้ว แต่ถ้าเงินเพิ่มอย่างทีที่บอกเข้าไปอีกหน่อยต้องเพอร์เฟ็กต์กว่าเดิมแน่”

“โอเค ๆ ผมรู้แล้ว ๆ จะลองกลับไปดูก็แล้วกัน เรื่องนี้ค่อยว่ากันอีกทีดีกว่าครับ ยังอีกหกเจ็ดตอนกว่าจะถึง”

“อิม แต่ก็ตามนั้นแหละนะ งั้นเดี๋ยววันนี้พี่ไปธุระต่อแล้ว ขอออกมาแค่สองชั่วโมงเอง”

“ครับ ขอขอบคุณมากนะครับ”

ผมมองตามพี่ก.ที่หยิบกระเป๋าเดินผลัดประตูกระจกกลับออกไปนอกร้าน จากนั้นถอนหายใจเบา ๆ

เมื่อวันก่อนผมเคลียร์ต้นฉบับใหม่ไปได้ถึงตอนห้าตอนหกที่แรกตั้งใจจะส่งไฟล์ทางอีเมลไปให้ แต่เผอิญบก.แกมีตารางออกมาข้างนอกวันนี้พอดี อยากจะคุยกับผมเลยนัดให้ออกมาตั้งแต่เช้าตรู่

สถานที่ที่เป็นร้านกาแฟที่เปิดอยู่ใต้อาคารให้เข้าตรงถนนสีลมมองลอดออกไปจะเห็นถนนใหญ่รถราขับผ่านไม่ช้าคัน ตรงริมทางเท้ามีแม่ค้ายืนขายน้ำทับทิมอยู่ ตามผมมองตามมือที่กำลังผ่าลูกทับทิม ขณะนั้นในหัวก็คิดอะไรเรื่อยเปื่อยไปด้วย

นิยายวายเรื่องก่อนที่แต่ง... ยอมรับเลยว่าฉากที่เป็นปัญหามากที่สุดคือฉากวบหวิวเนี่ยแหละ มีชีวิตมาจนอายุขนาดนี้แล้วไม่เชื่อว่าไม่รู้ว่าจะผู้ชายมีเพศสัมพันธ์กันตรงไหน ด้วยอะไร แต่ตอนจะเขียนบรรยายขั้นตอนออกมานะผมทั้งต้องค้นคว้า เปิดหนังสือ เลิร์ชในเน็ต จนช่วงนั้นกังวลว่าถ้าพ่อแม่มาเห็นประวัติเข้าคงไม่พินิจว่าลูกชายกลายเป็นเกย์ไปแล้วแน่ ๆ

บอกแล้วว่าผมไม่ใช่พวกหน้าหนาด้วย สุดท้ายก็เลือกตามน้ำตามสเต็ปคนหมู่มากไป เลยอาจเป็นสาเหตุที่บก.กลัวว่าเรื่องปัจจุบันนี้ของผมจะออกมาคล้ายคลึงเดิม เลยให้คำแนะนำกึ่งดักคอกไว้ก่อน ถอนหายใจล่ำทับอีกรอบ ตอนนี่ยังคิดอะไรไม่ออก กะว่าจะ

ค่อยกลับไปคิดให้ถี่ถ้วนเรียบ ๆ ที่ห้อง เลยถือบิลไปจ่ายตั้งค์เดินฝ่าแดดร้อนเปรี้ยงกลับมาขึ้นรถ

แต่จังหวะที่สตาร์ทจะเปลี่ยนเกียร์เพื่อถอยหลังออกจากช่องจุ ๆ มือถือก็ร้องเสียงดังลั่น

♪~

จอโชว์เบอร์ ‘ตั้ม’ ที่ผมแลกกับมันเมื่อวันก่อนเด่นหรา อารมณ์แข็ง ๆ ก็เปลี่ยนเป็นดิ้นบัลลังก์ หยิบมากดรับทันที

“เออ ว่าไง นึกใจโทร.หาคุณैया”

ไม่ได้คุยกับเพื่อนสมัยมหา’ลัยมานานหลายปี พอได้มาเจอไอ้ตั้มผมก็รู้สึกดีใจเป็นพิเศษ แลกเบอร์แลกเปลี่ยนกับมันไปตั้งแต่วันงานเลี้ยงบวงสรวงแล้ว มีคุยกันบ้างว่าหลังจากนั้นค่อยหาเวลานัดกันออกมาเจออีกครั้ง ไอ้ตั้มยังคงคุยยังติดต่อกับเพื่อนในกลุ่มตัวเองอยู่ แต่เหมือนทั้งผมทั้งมันจะยุ่ง ๆ เลยหาโอกาสเหมาะ ๆ ไม่ได้สักที

[ไฉ่จิ้น กุมิเรื่องด่วนวะ ว่างเจอกุมมัยเนี่ย]

“ฮะ!?...”

ประโยคแรกที่ไอ้ตั้มสวนกลับมาทำให้ผมชะงัก น้ำเสียงที่ได้ยินมาจากปลายสายดูจะทั้งร้อนร่นระคนเกรงใจ “ก็ว่างอยู่หรือก นี่กูอยู่สี่ลม จะมาเจอก็ได้นะ”

[เอางี้ดีกว่า เจอกันที่คอนโดฯมึงได้ปะ]

“คอนโดฯกู?”

[เออ มาถึงค่อยคุยกัน เดี่ยวส่งโลฯให้หน่อยดิ เดี่ยวกูจะออกไปเลย]

“อะ ๆ ก็ได้ แต่กูยังอยู่ข้างนอก ถ้ามึงถึงก่อนก็รออยู่ด้านล่างก็แล้วกัน กูจะรีบไป”

[ขอบใจมากนะเว้ย เจอกัน]

มันว่าแค่นั้นก่อนจะวางสาย ส่วนผมแม้จะยังง ๆ กับการมาไวไปไวของเพื่อนแต่ก็คาดคั้นเอาคำตอบตอนนี้ไม่ได้ โยนมือถือไปได้

เบาะข้างแล้วเหยียบคันเร่งเพื่อเคลื่อนตัวออกจากตำแหน่งที่จอดอยู่
ว่าแต่...ทำไมมันต้องไปคุยที่ห้องผมด้วยวะ ไม่ใช่ว่าผมคิดมาก
อะไรนะถ้าเพื่อนจะแะมาหา แต่แค่แปลกใจเฉยๆ ไม่ได้คุยกับมันมา
ก็หลายปี หลังเจอกันก็เชื่อว่าจะกลับมาสนิทหรือสนทนากันมากกว่าเดิม
อะไร ลู่วๆ มันโทร.มาแล้วบอกว่ามีเรื่องด่วนให้ติดไว้ในใจแค่นี้แล้ว
ขอเจอที่ห้อง เป็นใครก็ต้องสงสัยอยู่แล้ว

ผมขับรถด้วยความรู้สึกนั้นมาตลอดทาง กระทั่งจอดสนิทยังที่
ประจำของตัวเองได้ตึกคอนโดฯพอเดินถือกุญแจอ้อมมาที่ฟรอนท์
ด้านหน้า เท้าซึ่งก้าวอยู่ก็ชะงักไป หยุดนึ่ง

“ไฉ่จิ้น ๆ!”

ตัมที่ยืนอยู่ด้านหน้าประตูกระจกตะโกลนกลางโถกมือ

คือผมมุ่นลงเล็กน้อย แต่ก็ยอมขยับต่อไปหยุดยืนอยู่หน้าเพื่อน
และ...หมายเลขสิบแปด

ถูกต้อง ไฉ่ตัมมันไม่ได้มาหาผมคนเดียว ยังมีร่างสูง ๆ ของเด็ก
ในสังกัดมันยืนเยื้องอยู่ด้านหลัง วินาทีแรกผมสังเกตเห็นใบหน้าหล่อ ๆ
ของนับสิบก่อนเพื่อนตัวเองซะอีก หมายเลขสิบแปดเด่นกว่าเยอะ พอ
เห็นคนที่ไม่น่าจะให้เห็นมาปรากฏตัวอยู่ตรงนี้เลยได้แต่หน้าหลอ
ไม่ใช่แค่นั้น เพราะข้าง ๆ นับสิบยังมีกระเป๋าดูทางสีดำไปใหญ่ตั้งอยู่
ด้วย

อะไร? กำลังจะไปทำงานที่ต่างจังหวัดกันรีไ้

“เออ กูมาแล้ว” คือผมชนกัน “เรื่องด่วนอะไรวะ ทำไมต้องมา
คุยที่ห้องกู”

“ไว้คุยกันบนห้องดีกว่า”

“อะ!?”

คราวนี้คือผมยิงผูกกันแน่นจนแทบเป็นโป และเหมือนไฉ่ตัมจะ
สังเกตเห็นเหมือนกัน มันเลยนึ่งไป สีหน้าเผยร่องรอยความลำบากใจ
ออกมา “รบกวนรีไ้เปล่า”

ผมแอบพ่นลมหายใจผ่านริมฝีปากเบาๆ มองหน้ามันอีกรอบ
“เอาเหอะ มาจะมาแล้ว ห้องก็ห้อง”

“ขอโทษนะเว้ยถ้ากูทำให้มึงไม่พอใจ” มันยังคงทำหน้าที่เกรงอก
เกรงใจสุดฤทธิ์ ผมเลยได้แต่ย่นจมูกใส่

แฮมไอ้เวรนี่ โทรว.มาบอกว่ามีเรื่องด่วนแล้วก็เรียกให้กลับมา
แถมจะขอขึ้นไปคุยบนห้อง ถึงขนาดนี้แล้วยังกล้าทำหน้าที่ตาเกรงใจอีก
ดูแล้วมันน่าเอือมมือไปตบกะโหลกสักทีมากกว่า

ผมล้วงมือไปหยิบคีย์การ์ดในกระเป๋าขึ้นมา จังหวะที่เดินไปแตะ
ที่ข้างประตูกระจกซึ่งนับสิบบินอยู่ก็ต้องหันไปพยักหน้าให้อีกฝ่าย
เป็นการทักทาย

“...”

แน่นอนว่านับสิบบินจูดรอยยิ้มสุภาพเล็กๆ แต่โคตรออร่าจับมาให้
ผมเดินนำทั้งคู่เข้าไป ถึงอยากจะถามว่าทำไมต้องเดินลาก
กระเป๋าตามมาแต่ใจลึกๆ กลับบอกว่าอย่าได้เปิดปากอะไรออกมา
ทั้งนั้น แต่การรัดตรงลิปต์อีกครั้งก่อนกดชั้นลิบเจ็ดที่เป็นห้องพักของ
ตัวเอง

คอนโดมิเนียมตึกนี้ในปีแรกผมยืมเงินพ่อกับพี่ชายมาจ่ายก่อน
อย่างละครึ่ง ตอนนั้นทำงานบริษัทได้ห้าหกเดือน ที่นั่นอยู่ใจกลางเมือง
แต่บ้านของผมอยู่ห่างออกไปค่อนข้างไกล เลยไปเดินงานบ้านและ
มหกรรมคอนโดฯหาห้องดี ๆ ไกลล์สถานีรถไฟฟ้าอยู่ จากนั่นถึงทำงาน
หาเงินมาคืนที่บ้าน...ตอนนี้คืนหมดแล้ว ผ่อนรถก็ใกล้หมดแล้วด้วย
แต่ยังไม่มีเงินเก็บสักกะบาท

ห้องผมอยู่ริมสุดทางเดิน ตอนตะแคงการ์ดได้มือจับประตู ผมก็ว่า
ขึ้นมา

“ห้องรกหน่อยนะ พอดียุ่ง ๆ จนไม่ว่างทำ”

“ไม่เป็นไร ๆ”

ไอ้ตั้มรีบสวนขึ้นมาอย่างกระตือรือร้น

“โห...”

แต่พอเข้ามาปั๊บ หนูได้ยินเสียงโหของเพื่อนดังตามมาปั๊บแล้ว
เงิบไปเลย ปากตัวเองเลยได้แต่กระตุก

มันไม่ได้โหเพราะห้องผมหรรหระอะไรหรอก น่าจะโหเพราะห้อง
ผมรกเนี่ยแหละ ถึงจะรกแต่ก็ไม่ได้สกปรก กลางห้องที่เป็นโต๊ะเตี้ยและ
โซฟาสำหรับดูทีวีตอนนี้มีกระดาษกองสูง ๆ ก้นอยู่เต็มไปหมด รวมทั้ง
พวกหนังสือนิตยสารและการ์ตูนชายรักชายที่ผมเอามาศึกษาและอ่าน
เพื่อทำให้ตัวเองมีอารมณ์แต่งด้วย

ถึงจะอายแต่ก็ไม่มากเท่าคนอื่นมาเห็น เพราะสองคนนี่รู้อยู่แล้ว
ว่าผมเขียนแนวไหน

“อ้าว นิ่งนี่ละกัน น้ำอยู่ตรงตู้เย็นในห้องครัวนะ ภูเขาหนังสือ
เข้าตู้แป๊บ”

“ผมช่วย”

ตอนที่ยกหนังสือทั้งหมดที่ตั้งระเกะระกะตรงโซฟาไปอีกทาง
นับสิบก็ขยับมาขวาง ย่อตัวลงมารับของในมือผมไปถือไว้แทนโดย
ไม่รอคำอนุญาตใด ๆ ทั้งสิ้น

“ให้วางไว้ตรงไหนครับ”

“...” ผมยืนอยู่ที่เดิม มือขยับลงแนบลำตัวแต่หรีตามองอีกฝ่าย
แต่นับสิบกลับยิ้ม “ทำหน้าน่ารั...อิม หน้าแบบนี้หมายความว่า
‘ไงครับ’”

“หือ? อ้อ!” คิ้วผมขยับสูงขึ้นนิดหน่อย เพราะมัวแต่กำลังคิด
ในใจว่าหมายเลขสิบแปดจะประจบผมไปได้ถึงไหน พอเห็นสีหน้าของ
อีกฝ่ายแล้วก็ต้องแก้เก้อด้วยการชี้ไปด้านหลัง “ในตู้นั่นนะ หน้าประตู
ห้องริมสุดเลย”

ร่างสูงพยักหน้าแล้วเดินไปเปิดช่วยเอาใส่ตู้อย่างว่าง่าย พอเห็น
ว่ามีคนเสนอตัวช่วยผมก็ไม่ได้ขัด สบายชะอีก เลยเดินไปนั่งรอไอ้ตัม
ที่หายไปหาน้ำดื่มในครัว ไม่นานนักมันก็กลับออกมาพร้อมใบหน้าที่

สดชื่นขึ้น ส่งขวดน้ำให้นับสิบ

ผมลดโทรศัพท์มือถือถือลง พักพืดหน้าให้เพื่อนที่นั่งลงตรงข้าม
พร้อมเด็กมัน “ยังงี้ละทีนี้ เรื่องด่วนของมึง”

“อะแหม่ม...”

“...”

“ไอ้จิ้น คอนโดฯมึงอะ มีห้องนอนสามห้องสินะ”

“เออ”

ตั้งแต่แลกไลน์ใหม่กับไอ้ตั้มวันก่อนก็คุยกันเรื่อยเปื่อยจนมาถึง
เรื่องที่อยู่ ผมรู้ว่ามันยังอยู่ที่บ้าน แต่นาน ๆ ทีก็พักตึกข้าง ๆ โมเดลลิ่ง
ส่วนมันรู้ว่าผมซื้อคอนโดฯอยู่คนเดียว แต่เลือกห้องนอนเยอะ ๆ เพื่อ
ครอบครัวยุติธรรมในอนาคต

“ตอนนี้มึงเองก็อยู่คนเดียว เพราะงั้นกูขอให้นับสิบ...”

“ไม่!”

“เฮ้ย! กูยังพูดไม่จบเลย”

“พูดเกริ่นมาขนาดนี้มึงคิดว่ากูเดาไม่ได้หรือไอ้เวร” ผมหน้า
ยุงจ้องเพื่อนตัวเอง และแน่นอนว่าตอนที่โพล่งปฏิเสธออกไปนั้นผม
ไม่ได้เหลือบตาไปทางนับสิบสักกะแว็บเดียว

ผมอุตส่าห์คิดว่าที่นับสิบติดสอยห้อยตามไอ้ตั้มมาหาผมเป็น
เพราะเดี๋ยวหลังจากนี้ไอ้คู่นี้มันจะไปทำงานกันที่ต่างจังหวัด กระบี่
กระบี่เลยต้องหอบมาด้วยเป็นธรรมดา แบบหวังทรัพย์ดินมากจน
ไม่อยากจะวางทิ้งไว้ในรณะไร่นานองนั้น แต่พอไอ้เพื่อนเวรมันเกริ่นมา
แค่ห้องนอนผมมีสามห้องเท่านั้นแหละ...

งี้ละ ไม่น่าใจอ่อนให้มันขึ้นมาที่ห้องเลย

“เฮ้ย! ไอ้จิ้น กูขอร้อง ตอนนี้มีปัญหาเรื่องที่พักนิดหน่อย ให้ไอ้
สิบมันพักสักเดือนก็ได้ เดือนเดียวพอ”

“ไม่”

“งั้นสามอาทิตย์”

“ไม่เอา”

“สอง”

“ไอ้สี่สั จะก็อาทิตย์กูก็ไม่!”

ไอ้ตัมหน้าเครียด “กูขอร้องไม่ได้เหรวอะ กราบเลย ไม่ใช่ว่ากูอยากจะรบกวนอะไรมึงหรือกนะเว้ยถ้ามันไม่อัปจนหนทางจริง ๆ อะ บ้านไอ้สิบมันอยู่ไกล เพราะมันต้องเรียนต้องทำงานด้วยกูเลยให้มันมาอยู่ที่ตึกของโมเดลลิง แต่พอดีว่าแจ็กแก็ไปตกลงเซ็นสัญญาไว้กับเด็กใหม่สองสามคนเข้ามา”

“...” ผมหันหน้าหนีมันที่พยายามจะจ้องตาแล้วอธิบายไปอีกทาง

“เด็กพวกนั้นหาห้องพักอยู่เหมือนกัน แต่ไอ้สิบ เอ! จะว่าไปเรื่องนี้ก็เพราะไอ้สิบเนี่ยแหละ กูไม่รู้ว่าจะกับมันคุยกันอีกทำไหนถึงกลายเป็นแบบนี้ นั้บสิบมันกลายเป็นคนไม่มีห้องอยู่แล้ว” ไอ้ตัมว่า จากนั้นยกมือกุมหน้าผาก พึมพำกับตัวเองออกมาอีกเป็นชุด “แล้วตอนนี้กูก็ต้องมาเดือดร้อน หลังจากนี้มีถ่ายงานซีรีส์ด้วย”

“นั่นก็กลับไปอยู่ที่บ้านก็ได้เนี่ย มึงบอกเดือนเดียวเนี่ย”

“ที่ว่าเดือนเดียวคืออู่กู่กะเวลาคร่าว ๆ เเฉย ๆ ว่าถ้าจัดการเรื่องห้องได้จะรีบหาห้องใหม่ให้มันภายในเดือนเดียว”

“ถ้าจั้นก็เช่าโรงแรมอู่กู่ก็ได้ บ้านมึงก็ไม่ใช่ว่าจะจน ออกให้เด็กในสังกัดแค่นั้นน่าจะหมู ๆ”

อีกอย่าง... ประเมินด้วยสายตาแล้วผมว่านั้บสิบก็ไม่ได้จนอะไรเลยด้วยซ้ำ บ้านอยู่นอกเมืองนี่มองหลัก ๆ ได้สองแบบ ถ้าไม่พอมีพอกิน อยู่บ้านไม่ซื้อคอนโดฯก็คงเป็นหมู่บ้านจัดสรรขนาดใหญ่ที่ต้องสร้างนอกเมืองเพราะต้องการพื้นที่เยอะ ๆ ซึ่งผมว่าบ้านของนั้บสิบเป็นกรณีหลังมากกว่า

“มึงบ้าเหรว” ไอ้ตัมเบิกตา “ไอ้สิบมันเป็นที่รู้จัก ไปพักโรงแรมก็เดือดร้อนพอดี”

“...”

“ปัญหาแฟนคลับดักกรอบบ้าง สตอล์กเกอร์บ้าง โรงแรมมันไม่เป็นส่วนตัวนะเว้ย”

“มึงก็หาโรงแรมที่มีแต่คนต่างชาติเข้าพักไง ไม่เห็นจะยาก”

“ไอ้จิ้น มันยังมีพวกป้าป้ารัชชี่อีก ถ้ามีข่าวออกไปว่าไอ้ดิบบมันเดินเข้าเดินออกโรงแรมนี้หนักเลยนะ ถึงจะให้สัมภาษณ์ว่าไปพักโรงแรมชั่วคราวใครเขาจะเชื่อ”

ผมถอนหายใจ “ทำไมมึงเรื่องมากจังวะ จั๊นก็ให้ออนที่บ้านมึงไป”

“ตอนแรกกูก็กะไว้อย่างนั้นแหละ แต่บ้านกูก็อยู่นอกเมือง ไกลกว่าบ้านไอ้ดิบบอีก มันจะมาเรียนมาทำงานลำบากแน่ๆ”

“...”

ผมฟังที่มันสวนกลับมาแต่ละรอบๆ แล้วแทบจะเอาหัวโขกโต๊ะเตี้ยตรงหน้า สุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไรออกไป

หัวพยายามคิดหาทางออกให้ คิดไปคิดมาจังหวะหนึ่งก็อดจะหันไปทางนับสิบที่นั่งเงียบเป็นเป่าสากไม่ได้ แล้วก็เห็นว่าอีกฝ่ายกำลังมองมาทางผมอยู่

สีหน้าหมายเลขสิบแปดดู...เกรงใจแล้วก็รู้สึกผิด

ไม่ๆๆ ออย่ามองกูแบบนี้ มันทำให้ผมดูเหมือนคนที่ปฏิเสธไม่ช่วยเหลือเจ้าชายที่หนีออกมาจากวังเพราะปัญหาแย้งชิงราชบัลลังก์อะไรทำนองนั้น

การที่ผมปฏิเสธมันก็เป็นเรื่องของผม คอนโดฯผม ห้องผม ผมไม่ผิด แต่โง่งถึงรู้สึกของตัวเองเป็นคนแล้งน้ำใจไปได้วะ

“คือ...”

“...”

“มึงเข้าใจใช่ไหมว่ากูเองก็ไม่ได้สนิทกับนับสิบ” ผมพูดซ้ำๆ เพราะเข้าใจอยู่ว่ามันอาจทำให้คนฟังรู้สึกแย่ “ถึงมึงจะบอกว่าพักชั่วคราวก็

เดอะ แต่งงานของกูต้องทำที่บ้าน คนเรามันต้องการความเป็นส่วนตัว
ไม่ใช่แค่กู นับสิบก็ด้วย”

“ไอ้สิบมันไม่มีปัญหาหรอก ไซ้มัย”

“...”

ผมหันไปทางนับสิบ แล้วก็เห็นว่าอีกฝ่ายพยักหน้า

เฮ้ย! ไปกันใหญ่แล้ว

“กูถามจริง ๆ นะ ไม่มีที่פקที่อื่นแล้วหรือวะ”

“กูก็อยากจะบอกมึงอยู่เหมือนกันว่า...ก่อนหน้านี้อดสองวัน
ที่ผ่านมากูทั้งขับรถไปหา ทั้งโทร.รบกวนคนอื่นจนสายไหม้หมดละ
พวกแมนชั่นหรือหออื่น ๆ แถวม.ไอ้สิบช่วงนี้ก็ไม่ใช่วงที่เด็กย้ายเข้า
ย้ายออกกันด้วย กูเข้าใจนะเว้ยว่าพวกเราเพิ่งกลับมาติดต่อกัน จู้ ๆ
มารบกวนมึงแบบนี้มันไม่ดี แต่ตอนนี้กูไม่มีใครแล้วจริง ๆ เลยต้องมา
พึ่งโบบุญมึงอะ”

“...”

“จิ้น กูขอเหอะ ไอ้สิบมันก็ไม่อยู่เปล่า ๆ หรือ ค่าน้ำไฟเดี๋ยวกู
ให้มันช่วยออก แล้วก็...”

“...”

“แล้วก็...แล้วก็...เอ่อ”

“ผมช่วยจัดการห้องให้ได้นะครับ”

สายตาผมที่จับจ้องอยู่ที่ไอ้ต้มเบนไปทางคนพูดโดยอัตโนมัติ

“จัดการห้อง?”

“ครับ ถ้าคุณเงินไม่ว่างทำ ผมทำให้ได้”

คราวนี้คิวผมเล็กขึ้นเล็กน้อย

“เออ หมอนี่ทำงานบ้านได้โคตรเนียบเลยนะเว้ย ฝุ่นฝุ่นรับรอง
ไม่มีให้เห็น หลังชอกหลังรูอะโรมุดเข้าไปทำได้ทุกอย่าง” ไอ้ต้มโพล่ง
ขึ้นมาแบบโฆษณาสุด ๆ ออกนอกหน้าแถมโอเวอร์ยิ่งกว่าเจ้าตัวชะอีก
“เหรอออ”

ผมดึงสายตากลับมา ไม่ได้ถามอะไรอีก คุณก็รู้แหละว่ามันโกหก สมถ่อมหมუნเร็วอย่างกับเข็มของจักรเย็บผ้าที่ตอกลง คิดไม่ตกว่าจะเอา ยังไงดี เห็นใจก็ส่วนเห็นใจ แต่ลำบากตัวเองก็ลำบากเหมือนกัน

เดือนหนึ่ง...

“เดือนเดียวแค่นั้นแหละไอ้จิ้น” ไอ้ตั้มเหมือนอ่านใจลั้งเลของ ผมได้ เลยรีบสวนขึ้นมาอีก “แล้วอย่างที่ไอ้สิบบอกไป มึงให้มันช่วย ทำนั่นทำนี่ก็ได้ ออยากสั่ง” ไรก็สั่งมันเลย ถือว่าเป็นธุระรบกวนมึงแล้ว”

“...”

“ค่าน้ำค่าไฟอยากเก็บเท่าไรบอก”

“หี! หุ่่มจริงนะ” ผมอดจะเสียดสีไม่ได้ พอใช้สายตาแบบนี้มอง ไอ้ตั้มก็หัวเราะหะ ๆ

ตัวเองกวาดสายตามองเพื่อนสลับกับเด็กของมันอีกหลายนาทิจ โดยไม่พูดอะไร สุดท้ายก็ถอนหายใจออกมาเฮือกใหญ่ ผมเอนหลังพิง โซฟาที่นั่งอยู่ให้ท่วงท่าสบายขึ้น ผ่อนคลายกล้ามเนื้อเหมือนตัดสินใจ แล้ว

“ตกลงมึง...”

“เออ ๆ ไม่ต้องซัดแม่ น้ำละ เดือนเดียวก็เดือนเดียว”

“ไอ้จิ้นนน” ไอ้ตั้มเรียกชื่อผมยาวเพื่อยพร้อมสีหน้าซาบซึ้ง ส่วน นั้บสิบบก็มูมปากยกสูงขึ้นกว่าเดิม เห็นจากหางตาว่าที่ท่าอยากจะ ขอบคุณและพูดด้วย แต่บังเอิญผมไม่ได้หันไปมองตรง ๆ

“แต่งงานบ้านอะไรพวกนี้ไม่ต้องหรอก ค่าน้ำค่าไฟด้วย” ผมว่า พลังโบกมือ ผมก็ไม่ได้ดูเป็นผู้ใหญ่ใจร้ายกับเด็กชะหน่อย อีกอย่าง... นั้บสิบบนี่ดูยังไงก็เหมือนเจ้าชายผู้ได้รับการเอาอกเอาใจ จะทำความ สะอาดอะไรพวกนี้ไหวได้ไง

“มึงแม่งคนดีมาก ๆ อะไอ้จิ้น ดึกกว่าพวกที่กูโทรไปขอให้ช่วย ตั้งเยอะ”

“...”

“ดีจริงๆ มีน้ำใจอะ ประเสริฐสุด ๆ”

“พอ กูจะอ้วก”

ไอ้ตั้มมันยังยิ้มกว้างอยู่ สีหน้าทั้งโล่งทั้งปลดปล่อยจนน่าหมั่นไส้ มันยกมือตบแวนนิตหน่อยแล้วขยับตัว “กูอาจจะจะมีแวะมาบ้าง เรื่องงานของไอ้สิบ แต่จะพยายามไม่ให้รบกวนมึง”

“อืม”

“อีกอย่าง...ถือว่าพอดีเลย ไอ้สิบมันเล่นเป็นพระเอกซีรีส์มึงด้วย ถ้ามึงไม่พอใจหรืออยากได้ยังไงมึงก็บอกมันได้”

จากนั้นไอ้ตั้มมันก็พูดอธิบายอะไรเกี่ยวกับงานของนั้บสิบที่อาจจะเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอยู่ที่คอนโดฯผมอีกนิดหน่อย จากนั้นก็หันไปพูดกับเด็กของตัวเอง ผมนั่งมองทั้งคู่อยู่ชั่วครู่หนึ่ง สุดท้ายก็ตัดสินใจลุกขึ้นเดินไปรื้อหีบกุญแจวงใหญ่ซึ่งเป็นกุญแจของทุกห้องที่ได้มาตอนย้ายบ้านในตู้ชั้นบนใกล้ๆ กับชั้นวางทีวี

คอนโดฯผมมีสามห้องนอนก็จริง ห้องใหญ่ที่สุดผมใช้อยู่ ส่วนอีกห้องขนาดเล็กกว่าหน่อย แต่ก็กว้างขวางพอควร มีเฟอร์นิเจอร์ที่เป็นบิวต์อินครบ เว้นแต่ห้องน้ำต้องมาใช้ข้างนอก ส่วนถ้าอยากแช่อ่างมีแค่ห้องน้ำในห้องผมห้องเดียวเท่านั้น ปกติแล้วผมไม่ได้ล็อกเอาไว้ แต่เพราะจะมีคนมาอยู่ด้วยเลยหมุนดิงดอกห้องตัวเองและห้องนั้นออกมา

กำไว้ในมือ พอเดินกลับมาที่ไซฟาก็เห็นไอ้ตั้มมันลุกขึ้นยืนแล้ว

“ไอ้จิ้น กูมีธุระต่อ เรื่องแจ็กกับห้องที่ไอ้สิบขนของออกมาเนียแหละ” มันว่า

ส่วนผม...อึดอัดนิดหน่อย ทำไมมันรีบนักวะ พาหมายเลขสิบแปดมาแปะไว้ให้ไม่ทันไรก็จะทิ้งผมให้อยู่กับเด็กมันแค่สองคนในห้องแล้วเหวอ

“เดี๋ยวกูจะแวะมาอีกที มีไรมึงไลน์มาหากูได้ตลอดเวลานะเว้ย ไม่สิ โทร.เลยก็ได้”

“เออ”

“ยังงั้น...” ใจตั้มเหลือบสายตามองผ่านไหล่ผมไปด้านหลัง มอง
นับสิบก่อนจะดึงสายตากลับมามองผมอีกครั้ง ยกมือขึ้นตบไหล่เบา ๆ
“กุฬากำลังดูแลนับสิบหน่อยนะ”

“...”

“ชอบใจมากจริง ๆ”

ผมถอนหายใจออกมา ตอบซ้ำแบบเดิมอีกครั้ง “เออ”

“งั้นกูไปละ บาย”

มันจะผลึกประตูปิดลงกับกรอบให้ แต่ผมเอื้อมมือไปขวางไว้จน
มันได้แต่ทำหน้าง “อะไรวะ!”

“ลงไปเองแล้วจะเปิดประตูไง มึงไม่มีการ์ด”

“อ้อ! เอ๊ะ เออ จริงด้วย” มันทำเสียงพิลึกแล้วยิ้มแห้ง ยอม
หลีกทางให้ผมที่เดินตามมันออกมานอกห้อง

พอหันกลับไปมองด้านใน ผมก็เห็นนับสิบที่ก้าวเข้ามาใกล้ เลย
อดจะบอกไม่ได้ “นายรออยู่ที่ห้องก็ได้ เดี่ยวฉันลงไปส่งใจตั้มเอง
ห้องน้ำอยู่ในครัวนะถ้าอยากจะเข้า”

“ครับ”

ผมจ้องไปหน้ายิ้มบาง ๆ แต่โคตรจะเจิดจ้าออร่าเจ้าชายของ
นับสิบด้วยสีหน้าปลาทายไร้อารมณ์ก่อนปิดประตูลง บอกตัวเองในใจ
เงิบ ๆ เหมือนคนปลงตกและเลือกไปแล้ว

เอาเหอะ ดูแลก็ดูแลวะ...

แกรีก

สิบนาที่ต่อมา ผมหมุนมือจับประตูกลับเข้าห้องมาใหม่อีกครั้ง
แต่พอถอดรองเท้าเก็บเข้าตู้และยึดกายขึ้นก็สะดุ้งเบา ๆ เมื่อเห็นว่า
ตรงพื้นยกระดับหน้าประตูมีร่างสูง ๆ ของนับสิบเดินมาหยุดยืนอยู่
เมื่อไหร่ไม่รู้

“เอ่อ...นับสิบ”

“ส่งพีทมแล้วหรือครับ”

“อ้อ! เรียบร้อยแล้ว”

พอผมตอบอย่างนั้น รอยยิ้มบาง ๆ ของนับสิบก็กว้างขึ้นอีก ระดับ มองแล้วรู้สึกใจเต้นจนต้องเบี่ยงสายตาทหลบ

ยิ้มของพวกเขาแสดงนี่ช่างรุนแรงจริง ๆ

ผมยืนนิ่งอยู่อย่างนั้นเหมือนว่าห้องนี้ ๆ ก็ไม่ใช่ห้องของตัวเอง กระทั่งรู้สึกเหมือนสมองส่วนสติตะโกนเรียกให้รู้ว่าอะไรเป็นอะไร นั่นแหละ ถึงขยับตัวต่อพลางเอ่ย “ห้องนายอยู่ด้านนี้ เอากระเป๋าตามมาสิ”

ห้องที่ผมจะให้นับสิบพักปกติก็ไม่เคยเปิดให้ใครใช้มาก่อน มีแค่ตอนครอบครัวมาค้างครั้งสองครั้งซึ่งมันก็นานมาแล้ว เติยงนอนยังมีผ้ากันฝุ่นคลุมเอาไว้อยู่ เปิดประตูเข้ามาปั๊บผมก็หน้ายบย่นหันไปมองนับสิบที่ลากกระเป๋าตามมา

“ฉันอยู่คนเดียวก็เลยไม่ได้ใช้ ฝุ่นก็อาจจะเยอะหน่อย เดี๋ยวไปเอาอุปกรณ์ทำความสะอาดมาช่วยกัน”

“เดี๋ยวผมทำเองก็ได้ครับ”

“ฉันช่วยได้ วันนี้ว่างพอดี นายไปเอาผ้าคลุมเฟอร์นิเจอร์พวกนั้นออกก่อนก็แล้วกัน ระวังฝุ่นด้วยล่ะ” ท้ายประโยคผมเตือนอย่างกังวล ตอนแรกกลัวว่านับสิบทำไม่ได้เลยจะไปทำให้ แต่คิดไปคิดมาแบบนี้จะกลายเป็นผมทำคนเดียวซะหมด

ผมออกไปหอบเอาอุปกรณ์ทำความสะอาดทุกอันเข้ามา อะไรใช้บ้างไม่ใช้บ้างก็ไม่รู้ละ ปกติพอห้องรกผมก็กวาดเองซะที่ไหน รोजนกระทั่งทนมไม่ไหวเริ่มหาของไม่เจอนุ่นแหละถึงโทร.เรียกใช้บริการแม่บ้านของคอนโดฯเขา เพราะงั้นพอเอามาวางไว้ให้กลางห้องปั๊บ ผมก็ยืนมองมันอยู่สักพักหนึ่ง

“เดี๋ยวฉันดูตูดฝุ่นให้ ทีเหลือ เอ่อ นายก็จัดการไปก็แล้วกันนะ”

ถ้าไม่ไหวเดี๋ยวค่อยโทร.เรียกแม่บ้านเขา...

“ครับ”

ผมหยิบเครื่องดูดฝุ่นมากดเปิดดูก่อน เห็นว่าแบตเตอรี่ยังเต็มก็ลงมือจัดการ

ฝุ่นค่อนข้างหนาเลย เลื่อนที่ดูดที่ก็เห็นว่าฝุ่นถูกดูดหายไปเป็นแผ่น ตอนแม่บ้านมาทำความสะอาดผมก็ไม่ค่อยได้เปิดห้องที่ไม่ได้ใช้ให้ทำด้วย แต่ยั้งดีที่พวกโซฟาตัวเล็กและเตียงมีผ้าคลุมเลยไม่โดนฝุ่นจับมาก

“คุณจีน”

“...”

“จีนครับ”

“...”

“จีน”

“เฮ้ย!” ผมสะดุ้ง ชักมือขวาออกจากความอุ่นร้อนจับปล้น

ดูดฝุ่นเพลิน ๆ ไปได้สักพัก อยู่ดี ๆ ใ้หมายเลขสิบแปดก็ไม่รู้เป็นบ้าอะไร เดินเข้ามาใกล้ผมโดยไม่บอกไม่กล่าว จากนั้นเอามือหนาของตัวเองมาวางแปะไว้บนมือของผมชะอย่างนั้น

เสียงอื้อ ๆ ของเครื่องดูดฝุ่นที่ตั้งก้องอยู่เงียบลงเมื่อผมกดปิดหันไปชมวดคว่ำถาม “อะไร? มีอะไร?”

“ตกใจเหรอครับ ผมเรียกคุณจีนหลายรอบแล้ว แต่คุณไม่ได้ยิน”

พออีกฝ่ายว่าอธิบายผมก็คล้ายท่าทีลง มองเครื่องดูดฝุ่นในมือตัวเองแล้วถึงเข้าใจว่าคงเป็นเพราะเสียงทำงานของมัน “อ้อ! โทษที มีอะไรล่ะ หรือว่าทำไม่ได้ ถ้าไม่ไหวก็ไม่ใช่ไรนะ”

“เปล่าครับ ผมแค่กำลังจะบอกว่า...” ตาคมนั้นเหลือบลงมาที่อุปกรณ์ในมือผม “ถ้าไม่ได้ดูดที่พื้น จะเอาขึ้นมาทั้งแบบนี้ไม่ได้นะครับ มันจะมีตัวเล็กที่ถอดได้อยู่”

“...”

ว่าแล้วนับสิบก็ก้มลงไปกดปุ่มแล้วดึงตัวดูอันเล็กอีกอันออกมา...

“ถ้าจะใช้บนเตียงหรือโต๊ะใช้อันนี้ดีกว่านะครับ” คนตรงหน้าว่าด้วยน้ำเสียงสุภาพ ดึงตัวฐานอันใหญ่ออกไปจากมือผมแล้วยื่นตัวดูขนาดกะทัดรัดมาให้แทน

เล่นเอาผมรู้สึกขายขี้หน้าเด็กแบบแปลก ๆ

“อ้อ! เออใช่ ฉันเหมือนนิดหน่อย ขอบใจมาก ไปทำต่อหะเหอะเดี่ยวไม่เสร็จ”

อาจจะดูเหมือนแก้ตัว แต่ผมไม่ใช่คนโลว์เทคโนโลยีนะเว้ย เครื่องดูฝุ่นแบบดำนำเข้าจากญี่ปุ่นอันนี้ถึงจะไม่เคยใช้เองแต่ผมก็พอรู้ว่ามันมีส่วนที่ถอดและสามารถเปลี่ยนหัวไว้ใช้ได้หลายมุมของบ้าน แค่อึดหะเหอะ

พอดูฝุ่นจนคิดว่าเรียบร้อยแล้ว ผมก็เก็บแล้วเอามันไปฟังไว้ด้านนอก หันไปมองรอบห้องอีกทีก็เห็นว่าสะอาดสะอาดเรียบร้อย เห็นอย่างนี้ก็อดจะหันไปหานับสิบไม่ได้

“นายไหวม้ย”

“ครับ?”

“ทำได้นะ อยู่คนเดียวก็ต้องฝึกไว้บ้าง”

พอได้ยินแบบนี้ก็นับสิบก็นิ่งไป สุดท้ายหลุดเสียงหัวเราะในลำคอเบา ๆ “ครับ ลำบากนิดหน่อย แต่ก็ไม่เป็นไร”

“ถ้าเหนื่อยก็พักก่อนก็ได้ ค่ำ ๆ ค่อยจัดของ ห้องมันไม่ค่อยมีอะไรมาก นายใช้ได้ทุกอย่างเลย แต่ห้องน้ำอาจจะลำบากนิดหน่อย เพราะต้องไปใช้ด้านนอก ส่วนของในครัวอยากใช้ไว้ใช้ได้เลย ฉันไม่หวง ห้องฉันอยู่ซ้ายมือ มีอะไรไปเคาะถามได้”

นับสิบยังยิ้มบาง ๆ พยักหน้ากับคำอธิบายยืดยาวของผม

โอเค! แล้วแต่เลย

ผมพยักหน้าตาม เดินออกไปนอกห้องเพื่อจะให้อีกฝ่ายได้มี

ความเป็นส่วนตัว แต่ก่อนจะดึงประตูปิดให้ ผมก็เอี้ยวหัวกลับไปเพื่อ
พูดสัพท้ออะไรอีกนิด ๆ หน่อย ๆ หลังนี่ก็ออก

“เอ้อ ไซ้...เวลานอนของฉันมันไม่เหมือนชาวบ้านเค้า ถ้าตึก ๆ
ฉันยังเดินอยู่ข้างนอกก็ทนหน่อยละ จะพยายามเบาให้ แต่ถ้าเปลือ
เสียงดังจนทนไม่ไหวก็ออกมาเตือนได้เลย ไม่ต้องเกรงใจ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ คุณจินตามสบาย”

“...”

“มาขออยู่ด้วยแบบนี้ ผมต่างหากที่เป็นฝ่ายรบกวน”

“งั้นหรือ งั้นก็โอเค เอ้า นี่กุญแจห้องนอน”

นับสิบยี่มให้ผมอีกครั้ง เอ้อมมือมาหยิบ ปลายนิ้วสัมผัสกับ
ฝ่ามือผมแผ่ว ๆ “ขอบคุณครับ”

...เด็กดีเหมือนกันนี่

ผมยิ้มบ้าง ดึงประตูปิดให้อีกฝ่าย ก่อนจะเดินไปหาเครื่องดื่ม
อะไรง่าย ๆ ถือกลับเข้าไปกินในห้อง อาบน้ำให้คราบเหงื่อไคลจาก
การดูฝุ่นหายไ้ ถึงตอนนั้นค่อยตัดสินใจอีกทีว่าจะนอนกลางวันหรือ
จะปั่นต้นฉบับต่อดี